

Curierul adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Vitalitatea bisericii - 1

Evenimentul pe care doresc să-l comentez reprezintă atât un fapt de viață, cât și un simbol al unei stări de spirit a bisericii noastre. Sabatul din 20 ianuarie a adunat la Arad aproape 1500 de credincioși și vizitatori, atrași de sărbătoarea consacării noii case de rugăciune, căreia i s-a dat numele *Salem*.

Clădirea intrase deja în istoria bisericii din țara noastră, găzduind Adunarea generală a uniunii. Fotografii de la acel eveniment au arătat deja cititorilor *Curierului Adventist* trăsăturile simple, dar nobile ale uneia dintre cele mai reușite case de rugăciune.

Încă de atunci fusesem uimit de angajamentul și sacrificiul membrilor din Arad, care reușiseră, cu o rezeziune inimaginabilă, să pregătească sala pentru acea mare întâlnire. De fapt, totul se terminase cu câteva minute înainte de începerea lucrărilor. Cu o zi înainte, când sosisem la Arad, încă se turnau trotaure, se freca mozaicul, se montau ferestre și se așeza mocheta. Ușile de aluminiu și sticlă de la intrare aveau să se monteze în ultima noapte. Iar acum, pentru inaugurare, fusese nevoie de un nou asalt. Și toți au rămas impresionați de rezultate.

Frumusețea deosebită a clădirii, rapiditatea cu care a fost terminată, bunul renume al credincioșilor în oraș, au atras la ceremonia de consacrare atât numeroși concetățeni, cât și personalități de excepție din viața civică, politică și religioasă: dr. Timotei Seviciu, episcop al Aradului, prof. Cristian Moiescu, primarul Aradului, preot Emil Roman, deputat în Parlament, fr. Pavel Riviș Tipei, președintele uniunii bisericii pentecostale, etc. Cuvântul pe care fiecare dintre ei l-a rostit a fost remarcabil, atât prin ancorarea biblică, spirituală, cât și prin nota prietenească, lipsită de orice intenție polemică.

Episcopul Timotei, după ce a adus „felicitări pentru această monumentală lucrare”, pe care a

numit-o „locaș sfânt”, a citit din Apocalipsa, despre care desigur știa cât de dragă le este adventiștilor: mai întâi apelul duios al Martorului credincios către Laodicea, „Iată, Eu stau la ușă și bat...”, și apoi făgăduințele sigurei și apropiatei revenirii a Mântuitorului. Primarul municipiului Arad și-a exprimat convingerea că „bisericele sunt pietre vii ale lui Dumnezeu” și ne-a somat să ne îndeplinim misiunea, pentru că, „indiferent de confesiune, avem datoria să-l facem cunoscut pe Dumnezeu”. Pastorul Tipei, inspirat de albul luminos al sălii de adunare, a menționat îndemnul simbolic „Hainele să-ți fie albe în orice vreme” și ne-a chemat ca „albul spiritual să predomină întotdeauna”. Deputatul Emil Roman a rostit în limba latină rugăciunea Tatăl nostru, în care nici un element nu produce discordie doctrinală între creștini.

Aceste prezențe distinse și cuvintele rostite au fost mediatizate în întregul oraș, prin reportaje la radio și TV și prin interviuri în presă. Seara, la câteva ore de la încheierea festivității, s-a deschis seria de prelegeri de evanghelizare *Noile dimensiuni ale vieții*, prezentată de atât de iubitul misionar Brad Thorp. În cele trei săptămâni care au trecut, sala a fost umplută până la refuz de cinci-șase sute de vizitatori seară de seară.

Acest eveniment prilejuiește câteva observații încurajatoare:

1. Vitalitatea bisericii adventiste. Dumnezeu a binecuvântat acest popor cu atâtă inventivitate, curaj și inițiativă și cu o inepuizabilă putere de muncă. Contrastul izbitor dintre egoismul, șovăiala și resemnarea care paralizază viața societății și viziunea, generozitatea, altruismul și vigoarea credincioșilor din biserică este o mărturie elocventă pentru Dumnezeu și adevăr. Resurse uriașe ale unei întregi societăți sunt parcă în așteptarea cuiva care să le redea un spirit al

misiunii și curajul de a înfrunta greutăți și riscuri pentru că știi că mergi în direcția cea bună. „Firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Rom. 8, 19). Biserica adventistă din România cred că are această chemare.

O declarație divină, din nefericire negativă în sensul ei inițial, își capătă acum sensul pozitiv: „Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând” (Gen. 11, 6). Nu sunt aceștia adventiști? Toate le ies de minune. Își pun în gând să scrie poezie sau muzică? O fac la cel mai înalt nivel. Vor să cânte? Încheagă coruri, de copii și de adulți, mai mici sau mai mari, care câștigă premiile și admirația țării și străinătății. Vor să iasă în spațiul radio? O fac, curajos și profesional. O comunitate vrea să aibă șapte fiice, în satele din jur? Le are. Nu s-a auzit de comună cu patru biserici adventiste? Acum există, și se plănuiește a cincea. Vor să se știe de Vocea Speranței la Academia României și la Cotroceni? Ușile se deschid la sărbătorile de iarnă și, între două cântece, un adolescent adventist îl îndeamnă pe președintele țării să fie gata dacă, la revenirea Sa, Domnul îl va găsi încă la palat. Spiritul misiunii noastre unice produce oameni și caractere excepționale.

2. Reabilitarea voluntarismului. Politica deceniilor trecute a compromis spiritul voluntarismului - angajarea energetică, dar neplătită, pentru acțiuni care izvorăsc dintr-o convingere vie a misiunii și a datoriei. Societatea nu se poate regenera fără recâștigarea voluntarismului. Și ceva nobil din sufletul oamenilor răspunde la apel. Majoritatea celor care participă la *Noile dimensiuni ale vieții* de la Arad au decis să vină să vadă ce se întâmplă acolo nu datorită publicității, ci pentru că au văzut cum s-a muncit acolo. Predica dinăuntru s-a văzut mai întâi afară, în salopetă. (va urma)

ab

DEPARTAMENTE

ARTICOLE

- 2 Editorial
- 6 Utrecht '95 -
dezbateri actuale
- 13 Știri, informații, anunțuri
- 14 Școala de Sabat
- 21 Interviu pe
românește

4 Grija lui Dumnezeu pentru biserica Sa

Ellen White

8 ÎN CENTRUL ATENȚIEI - BISERICA LOCALĂ Rolul prezbiterilor tineri

Michael Hasel

10 ACTUALITATEA RELIGIOASĂ „Și tot pământul se mira“

Wellesley Muir

16 Condamnă Biblia consumul „moderat“ de băuturi alcoolice?

James Coffin

19 STUDIU ISTORIC Advențiștii și serviciul militar

Aron Moldovan

23 Soție de pastor la Sarajevo

Sharon Cress

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii eroilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

*(Ellen White, Review and Herald,
23 decembrie 1890)*

În numărul viitor:

În căutarea adevăratei spiritualități

Loran Wade

14 Vinol

16 Biblia și alcoolul

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România. *Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii*

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan,
Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu,
Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suci, Victor Zgonea

Colaboratori speciali Ioan Bucuman, Lucian Cristescu,
Viorel Dima, Lazăr Forray,

dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Tehnoredactare George Tanacu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia Viață și sănătate.

Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXXII nr. 2

Grija lui Dumnezeu pentru biserica Sa

Tabernacolul iudaic era un simbol al bisericii creștine. Era o construcție minunată, alcătuită din două părți, Sfânta și Sfânta sfintelor, una deschisă pentru slujirea tuturor preoților, cealaltă doar marelui preot, care-L reprezenta pe Hristos.

Biserica de pe pământ, compusă din cei care sunt credincioși loiali lui Dumnezeu, este „adevăratul cort”, al cărui slujitor este Răscumpărătorul. Dumnezeu, și nu omul, a ridicat acest cort pe o platformă înălțată. Acest tabernacol e trupul lui Hristos și de la mieznoapte, de la miezăzi, de la răsărit și de la apus, El adună pe aceia care îl vor alcătui.

Prin Hristos, adevărații credincioși sunt reprezentați ca fiind zidiți împreună, ca să fie un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul. Pavel scrie: „Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos.

... El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. ... Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efes. 2,4-10.19-22).

Nevoia de pricepere și înțelepciune divină

Dumnezeu a folosit oameni la ridicarea tabernacolului iudaic,

Ellen White

dându-le iscusință și pricepere pentru lucrarea lor. Citim că „Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: 'Să știi că am ales pe Bețaleel, fiul lui Uri. ... L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări'”. „Bețaleel, Oholiab, și toți bărbații iscușiți în care pusese Domnul înțelepciune și pricepere, ca să știe să facă lucrările rânduite pentru slujba sfântului locaș, au făcut totul după cum poruncise Domnul” (Exod 31,1-6; 36,1). În acest fel inteligențele cerești au cooperat cu lucrătorii pe care i-a ales Însuși Dumnezeu.* Și în același fel biserica de pe pământ trebuie să se unească cu inteligențele cerești ca să împlinească lucrarea lui Dumnezeu pentru timpul acesta.

„De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: 'Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică’” (Is. 28,16). Pe această piatră, așezată de Domnul, nu s-ar fi ridicat nici o clădire dacă lucrarea de răscumpărare n-ar fi continuat conform planului prescris de Domnul. Și, cu toate că planul de mântuire a progresat așa cum a fost stabilit de la întemeierea lumii, totuși oamenii, bărbați și femei, nu vor fi mântuiți dacă nu exercită credință ei înșiși și nu zidesc pe temelia adevărată, dacă nu-I permit lui Dumnezeu să-i creeze din nou prin Duhul Său cel Sfânt. Dumnezeu lucrează în și prin omul care cooperează cu El, alegând să ajute la alcătuirea edificiului Domnului. Un tabernacol sfânt e făurit din aceia care-L primesc pe Hristos ca Mântuitor al lor personal. Despre aceștia Ioan scrie: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a

dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1,12). Atunci când Îl primim pe Hristos și suntem aduși în armonie cu voința Sa, înaintăm spre desăvârșire. Această formare treptată a caracterelor individuale, care sunt reînnoite, constituie o construcție mai nobilă decât orice operă omenească. În felul acesta, marea lucrare a lui Dumnezeu merge mai departe de la o etapă la alta. Cei care doresc un loc în biserica Sa arată aceasta prin dispoziția de fi modelați după voia Lui, așa încât să li se poată oferi har spre a-l împărtăși altora.

Este necesară slujirea divină, care să dea putere și eficacitate bisericii în această lume. Familia lui Dumnezeu de pe pământ, pusă la ispite și încercări, este foarte aproape de inima Sa iubitoare. El a stabilit mai dinainte ca să existe o legătură strânsă și continuă între inteligențele cerești și copiii Săi de pe acest pământ. Îngeri din curțile de sus sunt trimiși să le slujească acelora care vor fi moștenitori ai mântuirii, acelora care, ca luptători credincioși, au parte de suferințele lui Hristos. Hristos e reprezentat ca locuind în poporul Său. Lor trebuie să li se dea hrana la vremea potrivită. De aceea a fost stabilită o legătură între ei și biserica de sus. Dumnezeu are grijă de creația Sa umană, așa cum un gospodar are grijă de o vie. Hristos declară: „Eu sunt adevărata Viță, și Tatăl Meu este Vierul” (Ioan 15,1). Ce imagine minunată! Dumnezeu nu este doar păzitorul sau îngrijitorul, ci și proprietarul viei.

Lucrarea bisericii

Bisericii îi este dată lucrarea de a face cunoscut lumii ce înseamnă părtășia tainei „ascunse de veacuri

în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu”.

„Iată de ce, zic”, spune Pavel, „îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință... și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin” (Efes.3,9.10.14-21).

Hristos este Slujitorul adevăratului cort, Marele Preot al tuturor celor ce cred în El ca Mântuitor personal; și nimeni nu-L poate lua slujba. El este Marele Preot al bisericii și are de îndeplinit o lucrare pe care nimeni n-o poate face. Prin harul Său,

El poate să păzească pe fiecare om de cădere.

Ambasadorii Săi, cei care-L primesc, sunt născuți din nou și sunt pregătiți astfel ca să-L reprezinte. „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine Însuși. În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru veșnicie” (Evrei 7,26-28).

Hristos Și-a dat trupul Său frânt pentru a redobândi moștenirea lui Dumnezeu, ca să dea omului un alt timp de probă. „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe

cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește punerea ca să mijlocească pentru ei” (vers. 25). Prin viața Lui nepătată, prin ascultare, prin moartea Sa pe crucea de pe Calvar, Hristos mijlocează pentru omenirea pierdută. Iar acum, nu ca un simplu petiționar mijlocește pentru noi Căpetenia mântuirii noastre, ci ca un biruitor ce-Și revendică biruința. Jertfa Sa este desăvârșită și, ca mijlocitor al nostru, El îndeplinește lucrarea pe care Și-a desemnat-o, ținând înaintea lui Dumnezeu cădelnița conținând meritele Sale fără pată și rugăciunile, mărturisirile și mulțumirile poporului Său. Înmirosimate cu parfumul neprihănirii Sale, acestea se înalță la Dumnezeu ca un miros plăcut. Prin osul este recunoscut pe deplin și iertarea acoperă toate fărădelegile. Pentru adevăratul credincios, Hristos e în adevăr slujitorul sancționarului, oficiind pentru el în sancționar și vorbind prin mijloacele stabilite de Dumnezeu.

Hristos poate să mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la El în credință. El îi va curăți de orice întinare, dacă Îi vor permite. Dar, dacă se lipsesc de păcatele lor, nu este cu putință să fie salvați; căci

Neprihănirea lui Hristos nu acoperă nici un păcat nemărturisit

Dumnezeu a afirmat solemn că aceia care-L primesc pe Hristos ca Răscumpărător al lor, acceptându-L ca pe Cel ce ridică toate păcatele, vor primi iertare pentru fărădelegile lor. Acestea sunt condițiile în care putem fi primiți. Salvarea omului depinde de primirea lui Hristos prin credință. Aceia care nu vor să-L primească pierd viața veșnică fiindcă refuză să se folosească de singurul mijloc prevăzut de Tatăl și Fiul pentru mântuirea unei lumi care piere.

Întreaga familie omenească e proprietatea lui Dumnezeu, mai întâi prin creațiune, iar în al doilea rând datorită prețului plătit pentru a o răscumpăra. După ce bărbații și femeile se înrolaseră în oștirea marelui apostat, Dumnezeu i-a răscumpărat prin darul singurului Său Fiu. Însă ei dau în schimb

foarte puțin pentru ce a făcut Dumnezeu pentru ei. Când sufletele lor vor fi înviorate de Cuvântul viu, vor înțelege mai clar ce datorează Răscumpărătorului lor.

„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi. Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită” (1 Ioan 2,1-5).

Taine care trebuie să fie descoperite

Pentru biserica de pe pământ, aceia care sunt ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul Hristos Își aduce la îndeplinire slujba. Prin mijloacele pe care El le-a hotărât, El Își duce mai departe lucrarea. Dacă am umbla în armonie cu lumina Cuvântului lui Dumnezeu, am înțelege mai bine tainele răscumpărării. Taine în care îngerii doresc să privească, pe care profeții, regii și cei neprihăniți au dorit să le înțeleagă, biserica le va duce lumii în solii de la Dumnezeu. Profeții au proorocit despre aceste lucruri și au dorit mult să înțeleagă ce prevesteau, dar lor nu le-a fost dat acest privilegiu. Ei au dorit mult să vadă ce vedem noi și să audă ce auzim noi, însă n-au putut. Ei vor cunoaște totul atunci când va veni Hristos a doua oară, când, înconjurat de o mulțime pe care nici un om n-o poate număra, El va explica eliberarea pe care a câștigat-o prin marele Său sacrificiu.

Haideți să încercăm să înțelegem câte ceva din lucrarea puternică pe care a făcut-o Hristos prin întruparea, viața Sa de umilință, lecțiile Sale, faptele Lui de milă. „El S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Cor. 8,9). În puterea acestei iubiri nespuse, care pentru oameni este inexplicabilă, El S-a ridicat și,

(continuare în pag. 18)

BIBLIA - o temelie sigură

Parcă doar ieri s-a încheiat sesiunea Conferinței Generale de la Utrecht! Și, ah, ce ocazie de bucurie a fost, când ne-am adunat împreună cu familia bisericii noastre mondiale și am auzit cum lucrăm Dumnezeu cu putere în favoarea soliei Sale în toată lumea.

Desigur că însetăm după aceste binecuvântări ale lui Dumnezeu pentru că, deși am parcurs un drum lung de la începuturile bisericii noastre, suntem încă aici! Iar în față ne stau sarcini enorme înainte de a putea încheia misiunea distinctă pe care a încredințat-o Dumnezeu bisericii Sale profetice.

Multe dintre aceste sarcini se află în afara bisericii, cum ar fi lucrarea pentru milioanele de oameni la care încă nu s-a ajuns. Însă alte obstacole sunt în biserică. Și, într-un mod neobișnuit pentru o sesiune a Conferinței Generale, delegații au dezbătut timp de trei ore și jumătate, într-o după-amiază, șase subiecte critice și au recomandat cum ar trebui să le abordeze biserica, cu pricepere și în mod urgent, pe fiecare dintre ele.

Discuțiile au fost intense și rodnice, iar subiectele sunt vitale, așa încât doresc să prezint chestiunile ridicate în materialele care au stat la baza discuțiilor. În articolele care vor urma, voi identifica punctele principale pentru aceste domenii:

1. *Autoritatea Scripturii.*
2. *Modul cum folosesc membrii Biblia în viața lor.*
3. *Relațiile din cadrul comunității credincioșilor.*
4. *Violența în familie.*
5. *Biserica și libertatea religioasă.*
6. *Cum să reducem comercializarea globală în continuă creștere a tutunului.*

Robert S. Folkenberg

Poate că multe dintre acestea n-au nici o legătură cu viața dvs., dar sunt fie subiecte care afectează mărturia bisericii adventiste pe plan mondial, fie subiecte care ne cer să luăm o poziție publică mai energică. Primele două chestiuni sunt atât de strâns întrepesute, încât le voi aborda aici împreună.

Autoritatea Scripturii

Noi susținem că suntem un popor al Cărții. Aceasta e temelia noastră, miezul soliei noastre, esența lucrării noastre. Tot ce facem este probat prin „Ce spune Domnul”, fiindcă noi credem că Biblia este Cuvântul divin al lui Dumnezeu (2 Tim. 3,16.17).

Dar în teologia protestantă contemporană, autoritatea Bibliei e subminată și ignorată. Ea neagă existența unei revelații solide, obiective, din partea lui Dumnezeu, pe care trebuie să se bazeze credința și viața noastră.

Advențiștii de ziua a șaptea n-au rămas neafecțați de acest curent. Auzim membri care spun că adevărurile creștine sunt mai degrabă relative decât absolute - și deci nu sunt nici universale, nici normative.

Alții spun că acceptă pe deplin Biblia, dar apoi apelează și acceptă întru totul ce spun alte surse că spune Biblia. Ei apelează la rațiune, tradiție, știință, relativitate culturală și istorie și acceptă concluziile acestor autorități exterioare mai presus de ce spune Biblia în mod clar.

Nu putem condamna în totalitate aceste domenii, fiindcă ele ne-au slujit și ne ajută și nouă în

înțelegerea multor aspecte din Cuvântul lui Dumnezeu. Însă dăunătoarele lor pretenții de a înlocui Biblia sau de a fi interpretii finali ai acesteia trebuie să fie în mod categoric respinse.

Avem numai două căi prin care să aflăm voința lui Dumnezeu și să ne afirmăm clar punctele de doctrină. Biblia este sursa primară, testul oricărei alte descoperiri. Biblia e „revelația specială”; scrierile sorei Ellen White aparțin, de asemenea, acestei categorii. A doua cale este „revelația generală”, precum natura și înțelepciunea omenească.

Accentul nostru istoric, fără echivoc, asupra inspirației divine și veridicității Scripturii a întărit biserica noastră. Ne-a ajutat să rezistăm erorii de a trata unele părți din Scriptură ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, în timp ce ignorăm sau respingem alte părți. Dacă o acceptăm drept cuvântul lui Dumnezeu, trebuie s-o acceptăm pe toată, în întregime, indiferent dacă ne place sau nu ce spune ea. Pentru noi, Scripturile ar trebui să fie cea mai înaltă descoperire a voinței lui Dumnezeu pentru viața noastră.

A ne supune Scripturii face parte, deci, din chemarea noastră creștină. Fără aceasta am degenera practic într-o societate de dezbateri pentru discutarea de idei - nu o biserică ce are un mesaj clar, specific. În calitate de membri ai bisericii, trebuie să acceptăm autoritatea Bibliei și să recunoaștem că învățăturile ei nu sunt opționale, ci normative, și trebuie să fie ascultate, împlinite.

Se ridică apoi întrebări: Ce să pretindă biserica membrilor săi? Ce este de făcut dacă un membru refuză să respecte cerințele ei sau dacă purtarea ori crezul unui mem-

bru contrazice ceea ce consideră biserica a fi de origine divină? Ar trebui oare să se permită acelui membru să-și urmeze propriul său drum și să conducă și pe alții? Sau ar trebui ca biserica, atât pe plan local, cât și universal, să-i confrunte pe acești membri?

Disciplina, făcută cu iubire, este biblică (Matei 18). Dar, în actualul climat de individualism și exagerată libertate de gândire, disciplina este adesea neglijată ori abandonată de către biserici, ca fiind ciudată și neobișnuită. Însă, frați membri, disciplina face parte din ucenicie.

Mai mult decât atât, este în joc integritatea bisericii. Disciplina bisericii este pur și simplu dreptul la autoconservare. Nici o discuție despre libertatea individuală, libertatea academică sau repulsia populistă față de „procesele contra ereziei” n-ar trebui să nege nevoia oricărui grup de a-și păstra angajamentele doctrinale fundamentale.

Biserica mondială ar trebui să aibă atât dreptul la un corp de doctrină, care este un test al părtășiei, cât și dreptul de a pune sub cenzură ori a exclude pe cei ce afirmă alt crez. Claritatea credinței pretinde aceasta. Orice altă atitudine ar avea un efect de slăbire asupra misiunii și vitalității spirituale a bisericii.

Și cei care discreditează doctrina biblică trebuie să se confrunte cu o întrebare practică: onestitatea permite oare cuiva să rămână într-o biserică în timp ce este angajat în respingerea explicită și afirmarea acestei atitudini față de adevăruri doctrinale specifice?

Fără acceptarea fermă a autorității Scripturii și doctrinelor noastre fundamentale, pentru următoarele noastre generații va rămâne doar o umbră de adventism.

La Utrecht, delegații au recomandat o listă considerabil de mare de puncte ce au fost trimise slujbașilor Conferinței Generale pentru studiu și posibilă aplicare.

Folosirea Scripturilor în viața bisericii

Numai Biblia este cea care ne asigură mandatul profetic pentru existența noastră ca biserică a rămășiței. Numai Biblia este cea

care ne învață cum să trăim ca fii și fiice în mijlocul unei lumi căzute și corupte.

Pentru creștini, ea devine standardul după care trebuie să ne evaluăm întreaga biserică - mesajul nostru, misiunea noastră, instituțiile noastre și viața noastră individuală. Și ea nu este un sistem rece de obligații, ci un ghid foarte personal și practic în folosul fiecărui credincios.

Totuși, provocările vieții zilnice de astăzi caută să nege rolul vital și central al Scripturilor în viața noastră. Dacă le trecem cu vederea, acestea ne vor copleși și vor schimba în mod inevitabil natura și rolul bisericii lui Dumnezeu.

Scriptura nu poate fi lăsată spre a fi studiată doar în bisericile noastre locale. Ea trebuie să vorbească, pentru că are cu adevărat ceva de spus - cu privire la toate aspectele bisericii și ale vieții noastre.

Conducătorii bisericii, la toate nivelurile, trebuie să se cufunde în mod conștiincios în studiul Bibliei, să caute să aplice principiile Scripturii la domeniile lor și să-i pregătească pe membri pentru încercările deosebite cu care ne vom confrunta în marea criză finală.

Directorii de publicații, editorii și centrele de carte adventiste trebuie să (se) asigure că fiecare carte și revistă care se publică și se vinde are un efect bibliocentric și unificator. Recentele publicații care încurajează pluralismul în doctrinele bisericii duc la frustrare între membri care depind de casele noastre de editură, pentru a-i ajuta și conduce la o mai clară înțelegere a învățăturilor bisericii adventiste.

Educatorii adventiști și școlile adventiste trebuie să susțină autoritatea Scripturilor și să nu îngăduie ca instituțiile noastre de învățământ superior să devieze de la jaloanele spirituale care sunt motivele existenței lor. Mai mult, trebuie să ne împotrivim tendinței spre un climat secularizat în aceste instituții.

Instituțiile și cei care lucrează în domeniul îngrijirii sănătății trebuie să arate clar faptul că deciziile lor medicale, etice și administrative sunt în mod lămurit bazate pe Biblie, iar contribuția lor la misi-

unea noastră distinctivă de câștigare de suflete rezultă dintr-o plănuire bine gândită.

Cei care lucrează ca pastori trebuie să aibă în vedere sentimentul multor membri că nu sunt hrăniți spiritual de la un Sabat la altul. Membrii spun atât de des că le-ar plăcea să audă predici mai biblice despre marile teme și adevăruri ale adventismului!

Ar trebui ca, la amvonalele fiecărei biserici, să fie bine primiți cei care vor predica învățături adventiste distinctivă, și nu doar acele predici care pot fi ținute în orice biserică protestantă.

Membrii au nevoie să studieze mai mult Biblia. Studiul Scripturii printre membrii bisericii nu este deloc uniform în biserica mondială. Biblia e studiată mai mult în zonele în care membrii se implică mai activ în a pregăti oameni pentru botez. Sondajele arată o creștere generală a folosirii Bibliei în scopuri devoționale, dar studiul aprofundat al Cuvântului pare a fi în declin.

Delegații au recomandat un număr de sugestii care vor fi, de asemenea, reexamine de slujbași Conferinței Generale pentru posibilă aplicare.

Cred că cea mai mare dorință a bisericii este aceea de a ajuta pe fiecare membru să găsească o relație adâncă, personală, cu Hristos și să îngăduie ca principiile, valorile și învățăturile Sale din Scriptură să determine gândirea și purtarea lor.

Biblia este temelie noastră și, dacă urmează să fim cunoscuți ca poporul Cărții în anii ce vin, trebuie ca, în mod ferm și consecvent, să studiem autoritatea și valoarea Bibliei în ansamblul bisericii noastre, în instituțiile noastre și în propria noastră viață. Și noi suntem aceia care, fiind conduși de Duhul Sfânt, pot face schimbarea.

Robert S. Folkenberg este președintele Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea, cu sediul mondial la Silver Spring, Maryland, S.U.A.

Adventist Review, august 1995, pag. 22, 23

Rolul prezbiterilor tineri

Era o dimineață luminoasă de Sabat. O pereche tânără, având probabil sub 30 de ani, se îndrepta spre biserică pentru a participa la serviciul divin. În acel Sabat avea să se țină atât Cina Domnului, cât și consacrarea noilor prezbiteri ai bisericii. Era o misiune asumată cu responsabilitate solemnă, pentru că acel tânăr urma să fie unul dintre prezbiterii întăriți în acea dimineață. Liniștit și respectuos, a luat loc în partea din față a bisericii, așteptând momentul hirotonisirii. S-a rugat pentru putere de la Dumnezeu și pentru înțelepciunea Sa, apoi a meditat la numeroasele responsabilități legate de o astfel de slujbă. A avut loc serviciul de consacrare și imediat după aceea i s-a cerut să-l asiste pe pastorul bisericii la serviciul Cinei Domnului. După încheierea serviciului divin s-a oprit la ușa bisericii, discutând cu membrii care plecau. Mulți dintre ei aveau o atitudine pozitivă și încurajatoare, însă câțiva au făcut și alt gen de observații, ca de exemplu: „Ei, ești cam tânăr; sper totuși că o să te descurci“. Un membru al bisericii, de curând botezat, doar cu câțiva ani mai în vârstă decât el, a remarcat: „Nu ești prea tânăr ca să fii prezbiter? Ești mai mic și decât mine!“ Neștiind ce să spună, de curând hirotonisitul prezbiter nu putea decât să zâmbească și încerca să răspundă amabil. Totuși, situația îl deranja și de aceea s-a concentrat să studieze Cuvântul lui Dumnezeu în această privință.

Probabil că ai întâlnit situații asemănătoare în propria ta experiență. Poate că te-ai întrebat vreodată dacă este posibil ca persoane tinere să dețină poziția de prezbiter local în biserică. Ce spune Biblia despre tinerii conducători din biserică? Ce spune ea în mod direct în legătură cu prezbiterii? Prezbiter nu înseamnă neapărat o persoană mai în vârstă?

Michael G. Hasel

Prezbiterul în Noul Testament

În Noul Testament există câțiva termeni folosiți pentru „prezbiter“. Fiecare are o funcție și un sens oarecum diferit și trebuie studiat în context. Evreii se refereau adesea la propriii lor cetățeni în vârstă cu numele *presbuteros*, „cel mai în vârstă dintre doi, sau bătrânii sau strămoșii noștri“ (Luca 15,25; 1 Pet.5,5). Acest termen a fost folosit de asemenea pentru a-i desemna pe membrii consiliilor locale (Luca 7,3) sau pe membrii unui grup din Sinedriu (Mat.16,21; 26,3; Marcu 8,31; 11,27; 14,43.53; 15,1; Luca 9,22; 20,1). Prezbiterii bisericii creștine erau chemați de asemenea cu acest nume (Fapte 20,17.28; Tit 1,5-9).

Acești prezbiteri erau cunoscuți totodată și sub numele de episcopi. În acest caz, termenii grecești *episkopos* și *episkop* puteau însemna și „supraveghetor, păzitor (conducător)“ și se referă la o persoană care deține „o funcție clară sau îndeplinește un serviciu distinct în cadrul unui grup“ (biserica).

Astfel, Pavel face deosebire în unele pasaje între termenii grecești și folosește un termen al cărui sens nu conține limite privind vârsta. În 1 Timotei 3,1-7 sunt utilizați ambii termeni (*episkopos* și *episkop*) acolo unde sunt prezentate cele 14 calități specifice ale prezbiterilor. Vârsta nu apare pe această listă printre cele 14 calități cerute unui prezbiter sau episcop (vezi 1 Tim. 3,1-7; Tit.1,5-9). În epistola sa către Tit, sunt folosiți alternativ atât *presbuteros*, cât și *episkopon*, în descrierea caracteristicilor pe care ar trebui să le dețină o astfel de persoană. Este de asemenea adevărat că în Fapte 20,17.28 sunt folosiți din nou ambii termeni. De ce sunt

utilizați atunci doi termeni? S-a sugerat că amândouă cuvintele desemnează aceeași activitate, având însă sensuri și cuprindere diferite. Cuvântul *presbuteros* se referă la titlul unei slujbe care implică o poziție demnă de respect. Pe de altă parte, *episkopos* sau *episkop* este întrebuițat pentru a numi funcția respectivă. Se vede deci clar că, în timp ce poziția cere respect, funcția în sine nu reclamă în mod necesar o anumită vârstă cronologică.

Din aptitudinile prezentate reiese clar faptul că prezbiterul trebuie să fie o persoană matură din punct de vedere spiritual, care „să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osândă diavolului“ (1 Tim.3,6). De asemenea, prezbiterul trebuie „să fie fără prihană“ (1 Tim.3,2) și „să aibă și o bună mărturie din partea celor din afara bisericii“ (1 Tim. 3,7). Astfel, integritatea și maturitatea spirituală sunt subliniate ca fiind calități ale prezbiterului.

Tineri conducători aleși de Dumnezeu

De-a lungul istoriei, conducătorii tineri au avut un rol important în lucrarea lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, Samuel a fost chemat de Dumnezeu la o vârstă fragedă (1 Sam.3,10-19). El însuși l-a uns rege pe David când acesta era încă foarte tânăr și păștea oile. Era cel mai mic dintre frații săi. Au urmat alți conducători tineri în Israel, printre ei aflându-se și reformatori ca Ezechia și Iosia (2 Regi 18,22 și 23). În Noul Testament apostolul Pavel îi scrie tânărului Timotei, pentru a-i oferi un sfat înțelept în ceea ce privește relațiile sale ca pastor cu membrii bisericii (1 Tim. 5).

Lucrarea prezbiterilor tineri în biserică

Astăzi, în bisericile noastre este nevoie de prezbiteri tineri, umiliți

și consacrați. Ca tânăr prezbiter, poți aduce în cadrul conducerii o nouă înțelegere a urgenței și o energie clocotitoare. Poți oferi o perspectivă proaspătă care, împreună cu rugăciunea și studiul în umilință, să conducă la o creștere importantă și să genereze o nouă speranță în biserică. Există câteva sfaturi care s-ar putea potrivi tânărului prezbiter din biserică.

Nu privi cu ușurință misiunea și responsabilitățile de prezbiter. Rămâi aproape de Dumnezeu în toate strădanile depuse. Respectă cu exactitate timpul dedicat zilnic altarului și petrece mult timp studiind Biblia și rugându-te. În calitate de prezbiter, trebuie să fii în stare să-i înveți pe alții (1 Tim.3,2), ceea ce înseamnă că trebuie să fii cunoscător cu privire la problemele de ordin spiritual și să ai mereu inima deschisă față de Scriptură.

Urmează Modelul Divin în relațiile cu ceilalți

Fii întotdeauna iubitor și amabil față de ceilalți membri. Apostolul Pavel l-a îndemnat pe Timotei, un pastor tânăr: „Nu mustra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuește-i ca pe niște frați; pe femeile bătrâne, ca pe niște mame; pe cele tinere, ca pe niște surori, cu toată curăția” (1 Tim.5,1-2). Acest sfat se aplică la fel de bine și prezbiterului mai tânăr. Cu o inimă smerită, învață de la membrii bisericii mai în vârstă și cu mai multă experiență și, dacă s-a făcut ceva care necesită mustrare, adresează-te mai întâi pastorului și cere-i sfatul în această privință. Continuă să-i vorbești acelei persoane cu dragoste și înțelepciune. Fii încet la vorbă și grabnic la ascultare. Fii prevăzător mai ales cu femeile tinere (acest lucru este valabil îndeosebi pentru prezbiterii necăsătoriți), astfel ca acțiunile tale să nu poată fi greșit interpretate. Iată ce vrea să spună Pavel atunci când recomandă „cu toată curăția”.

În calitate de prezbiter, îți revine responsabilitatea de a-ți păstra o bună reputație atât în fața celor „din afară” (1 Tim.3,7), cât

și a membrilor. De aceea, îți recomandăm să fii înțelept în acțiunile tale. Amintește-ți întotdeauna că oamenii privesc la tine și că ești un martor pentru biserică, indiferent unde te-ai afla.

Există modalități extraordinare pentru a fi de folos bisericii, prin faptul că deții o funcție de conducere. Tânăr fiind, ai legătură cu un segment vast al bisericii, cu care prezbiterii mai în vârstă este posibil să nu mai vină în contact.

Folosește-te de avantajul ce rezultă de aici și lucrează așa cum Dumnezeu însuși te va călăuzi. Câteva sugestii ar fi:

1. Formează un grup de studiu al Bibliei cu tinerii din biserică cu care să te întâlnești în timpul săptămânii. Există multe teme care pot fi studiate, însă probabil că mulți dintre ei ridică întrebări referitoare la problemele cărora trebuie să le faci față în viața de zi cu zi. Studiază din Scriptură și formulează principii solide cu privire la recreere și distracții, relații între băieți și fete și alte probleme de ordin social în care ei ar putea fi interesați.

2. Pe lângă acest timp serios de studiu, planifică să-i implici pe tineri într-o serie de activități care să îndeplinească nevoile lor sociale. Planuiește o drumeție pentru o după-amiază de duminică sau o întâlnire într-o familie, sâmbătă seara, pentru a petrece câteva ore împreună. Aceasta vă va ajuta să vă cunoașteți. Tinerii sunt dornici să participe la activități care le aduc un câștig social și moral.

3. Implică-te în lucrarea de exploratori, iar în cazul în care în biserică nu există un club de exploratori, ia legătura cu conferința locală pentru a afla ce condiții trebuie îndeplinite în vederea deschiderii unui astfel de club.

4. În calitate de prezbiter și conducător al bisericii, poți lucra așa încât să-i implici și pe ceilalți tineri în serviciile divine. Discută acest subiect cu pastorul sau cu comitetul bisericii. Angajarea tineretului în activitățile bisericii oferă membrilor comunității curaj și speranță, iar pe tineri îi face să se simtă necesari și importanți. Acest lucru se poate realiza prin

puncte muzicale de un caracter special, lectura Scripturii și a textului pentru daruri, rugăciune, conducerea orei de rugăciune, etc.

5. Simplul fapt că ești tânăr nu înseamnă că nu poți avea grijă de membrii mai în vârstă sau bătrâni. Programează-ți un timp de vizită regulat pentru membrii bisericii. Fă cunoștință cu ei. Observă și notează-ți nevoile lor. Dacă unii dintre ei sunt internați în spital sau trebuie să rămână acasă din cauza bolii, vizitează-i în mod obligatoriu.

6. În calitate de prezbiter al bisericii, încurajează-i pe toți membrii. Fii prietenos și ia-ți timp să-i saluți în fiecare Sabat. Cultivă o atitudine de bună-dispoziție și bunăvoință. Dacă cineva are nevoie de ajutor, nu ezita să intervii. Dacă unul din instructorii Școlii de Sabat sau din membrii care trebuia să participe la serviciul divin lipsește, fii gata să îndeplinești aceste slujbe.

Dacă Dumnezeu ți-a adresat chemarea de a-L sluiți, în calitate de prezbiter, El are în mod sigur un scop pentru tine în biserică. Nu șovăi, ci roagă-te și studiază pentru a descoperi voința lui Dumnezeu în viața ta. Dacă El te convinge, mergi înainte, acceptând datoria pe care El ți-o prezintă, pentru că tot El a promis că te va călăuzi și îți va da putere. Când atât de mulți tineri se îndepărtează de Dumnezeu și se lasă purtați de curentul existent astăzi în biserică, poate că Dumnezeu te-a chemat în mod special să porți de grijă nevoilor lor. Studiază împreună cu ei. Încurajează-i. Atunci când ceilalți vor vedea lucrarea ta, ei se vor simți încurajați. Ei vor începe să privească cu speranță generația mai tânără de conducători. Prin lucrarea și exemplul tău, după puterea și înțelepciunea dăruite de Dumnezeu, și alții vor primi hrană spirituală și vor fi întăriți în puterea izbăvitoare a Domnului Hristos.

Michael Hasel este prezbiterul unei comunități din Arizona, Statele Unite, unde studiază pentru doctorat în studii biblice.

Articol preluat din „Elder's Digest” nr.5, 1995.

Traducerea, Corina Lupu

„Și tot pământul se mira“

Evenimentele religioase și politice actuale cer atenție și echilibru.

Centura de siguranță era fixată, dar mie îmi venea să sar până în plafon. Însoțitorul de zbor tocmai îmi dăduse principalul ziar din Peru, *La Prensa*. În partea de sus a paginii, scris cu litere mari, te izbea titlul - „Și tot pământul se mira“.

Cum s-a tipărit așa ceva? mă întrebam. Aceasta este o țară catolică, iar aceste cuvinte sunt chiar din Apocalipsa 13! Boeing-ul 727 decola zgomotos - zburam spre Cuzco, Peru, unde urma să conduc o Săptămână de rugăciune.

Articolul de pe prima pagină relatează vizita papei Paul al VI-lea la New York City. *Este ușor de înțeles cum Statele Unite vor sprijini Roma, gândeam eu. Vreau să cred profetia biblică, dar nu văd cum va începe Uniunea Sovietică vreodată tratative cu papalitatea.* Cu doar câteva săptămâni înainte, văzusem un marș la care au participat 5000 de indieni cu vederi comuniste, în principala piață din Puno, pe malurile Lacului Titicaca, scandând: „Jos cu Standard Oil. Jos cu America. Jos cu Dumnezeu!“

Nu este nici o șansă, mă gândeam eu, ca țările comuniste să se mire vreodată după Roma. Totul este posibil la Dumnezeu, însă nu văd cum se poate întâmpla una ca asta.

Câteva săptămâni după ce pusesem sub semnul întrebării acel titlu frapant din *La Prensa*, am citit următorul extras dintr-un săptămânal iezuit, redat în *Review and Herald*: „Cine s-ar fi gândit vreodată că papa de la Roma va rosti într-o zi liturgia pe Stadionul Yankee? Cine putea concepe că el va schimba idei, în problemele păcii, cu președintele Statelor Unite...? Și mai ales cine s-ar fi așteptat ca Națiunile Unite să-l vadă pe Sfântul Părinte adresându-se reprezentanților din

Wellesley Muir

116 țări?“ (*America, Review and Herald*, 2 dec. 1965, pag. 14).

Noi răspundem: „Chiar așa, cine?“ Nimeni. Dacă n-a studiat cartea lui Daniel sau Apocalipsa, ori n-a citit *Tragedia Veacurilor*, de Ellen White. Sora White scria: „Mari schimbări vor avea loc în curând în lumea noastră și mișcările finale vor fi rapide“ (*Mărturie*, vol. 9, pag. 11). În ultimii câțiva ani lucrurile s-au desfășurat atât de rapid, încât aproape am uitat, de pildă, că a existat vreodată zidul Berlinului.

Zece președinți ai Statelor Unite au vizitat Vaticanul în timpul vieții mele, inclusiv președintele Clinton, a cărui vizită a avut loc pe 2 iunie 1994. Dar multă vreme n-a existat nici un contact între Vatican și fortăreața comunismului.

Apoi, în 1989, minunea s-a produs. Iată cum evalua periodicul *Time* vizita făcută de Gorbaciov papei la Roma: „Dintre toate evenimentele ce au zguduit blocul sovietic în 1989, nici unul nu este mai încărcat de istorie - sau mai neplauzibil - decât întâlnirea prietenească ce va avea loc săptămâna aceasta în Cetatea Vaticanului. Acolo... Mihail Gorbaciov, țarul ateismului mondial, va face o vizită papei Ioan Paul al II-lea, vicarul lui Hristos“. Întâlnirea, se spunea în articol, „simbolizează sfârșitul celui mai dramatic război spiritual din secolul al XX-lea, un conflict în care forța aparent irezistibilă a comunismului a atacat obiectivul de neclintit al creștinismului“ (*Time*, 4 dec. 1989, pag. 74). Înainte de încheierea întâlnirii, conducătorul mondial, pe atunci, al comunismului l-a invitat pe papă să viziteze ceea ce era atunci Uniunea Sovietică.

Boris Elțin l-a vizitat pe papa la Roma aproape imediat după ce a preluat conducerea Rusiei. Și vă puteți închipui ce emoție am avut acum doi ani când am citit un alt titlu: „Papa face prima vizită în fosta Uniune Sovietică“. Papa a făcut atunci un turneu de șapte zile în Lituania, Letonia și Estonia.

Profetia este adevărată. „Și tot pământul se mira!“

Israelul are acum relații diplomatice cu Vaticanul și numai Dumnezeu știe cât de curând țările islamice ar putea surprinde lumea, stabilind relații cu puterea de la Roma. Cerculă zvonuri că până și țările păgâne au început să stabilească contacte cu Sfântul Scaun.

Patru profetii biblice indică spre aceeași putere mondială: „*cornul cel mic*“ din Daniel 7; „*omul fărădelegii*“ din 2 Tesaloniceni 2,3,4; „*fiara*“ din Apocalipsa 13 și „*femeia*“ șezând pe fiara de culoare stacojie din Apocalipsa 17. Apocalipsa 13,3 spune: „Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară.“

Cât de important este lucrul acesta?

Cineva ar putea întreba: „Este oare chiar atât de importantă această profetie cu fiara?“ Trebuie să ne aducem aminte că același Isus care l-a inspirat pe Ioan să scrie: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea“, l-a inspirat să scrie și cartea Apocalipsa. Ea este „descoperirea lui Isus Hristos“ (Apoc. 1,1).

Fiara din Apocalipsa 13 combină cele patru fiare și cornul cel mic din Daniel 7. Ea își primește de la balaur puterea și autoritatea. Papa Vigilius a urcat în scaunul papal în calitate de conducător de

stat în 538. Biserica Romei s-a dezvoltat din vechiul Imperiu Roman și puterea papală a continuat, așa cum prezisese profeția, timp de 1260 de ani - până în 1798.

Bart McDowell scrie că, „în 1798, în urma Revoluției franceze, trupele franceze au proclamat Republica Romană și l-au capturat pe papa Pius al VI-lea, care a murit ca prizonier în Franța”. Apocalipsa 13 numește aceasta o „rană de moarte”. Oamenii care trăiau pe atunci au spus: „Acesta e sfârșitul papalității. Puterea ei s-a dus. Niciodată nu va mai fi la fel”.

Însă ei uitaseră să citească restul versetului 3 din Apocalipsa 13: „Dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară”. „În 1929, Pius al XI-lea, negociind Tratatul de la Lateran, a recunoscut Italia ca regat și Roma drept capitala ei. În schimb, guvernul italian a despăgubit biserica pentru pierderea statului papal și a recunoscut independența statului Cetății Vaticanului, punând capăt în cele din urmă secolelor de conflict dureros... A fost câștigată adevărată independență papală”.

De ce există ca stat politic biserica romano-catolică? McDowell spune: „În ochii oficialităților bisericii, primul scop al statului Vatican este astăzi să-i asigure papei independența politică în calitate de cap al bisericii catolice. Ca suveran independent, el nu e supus nici unui guvern și nici unei puteri politice”. McDowell explică: „În acest fel. Sfântul Scaun, cu cele 906 milioane de aderenți din toată lumea, iar nu cetatea-stat, este cel care se bucură de relații diplomatice cu 123 de țări”. Gândiți-vă la implicațiile acestui fapt!

Șocul a trecut

Pe 20 octombrie 1951, când Harry Truman, președintele S.U.A., a cerut Senatului să aprobe numirea unui ambasador la Vatican, aproape toate bisericile protestante din America și-au exprimat împotrivirea. N-a fost trimis nici un ambasador. După mai mult de 30 de ani, când președintele Ronald Reagan l-a numit pe William Wilson ca ambasador la Vati-

can, Senatul a aprobat rapid și doar câteva glasuri slabe au fost auzite împotriva. Șocul a trecut.

A fost cu adevărat un eveniment remarcabil când a apărut periodicul *Time* cu o copertă prezentându-l pe papa împreună cu președintele Reagan. Titlul cu litere mari glăsuia astfel: „Sfânta Alianță”. Era într-adevăr uimitor și le amintea adventiștilor de afirmația făcută de Ellen White: „Protestanții din Statele Unite... își vor întinde mâinile peste prăpastie... ca să dea mâna cu puterea romană” (*Tragedia Veacurilor*, ed. 1992, pag.538).

Ce urmează acum? Care sunt planurile papei pentru adorarea dumniei în aceste zile ale sfârșitului, când Isus vine curând?

Adventiștii au cunoștință de semnul fiarei. Este necesar să înțelegem faptul că biserica romană vorbește clar în învățăturile sale despre folosirea puterii politice.

Nu demult, în timp ce mă pregăteam pentru un Seminar de Apocalipsa, am dat peste un nou catehism catolic și am deschis la secțiunea despre Sabat. Nu erau centuri de siguranță să mă țină legat de scaun, ca în zbor spre Cuzco, însă am fost șocat de ce am aflat. Sub titlul „Cooperarea din partea autorităților civile în legătură cu această poruncă”, am citit cele de mai jos:

„Autoritățile civile ar trebui să fie îndrumate să coopereze cu biserica în menținerea și întărirea acestui cult public al lui Dumnezeu și să sprijine cu propria lor autoritate regulile stabilite de pastorii bisericii.” Următorul paragraf adăuga: „Pentru că doar în felul acesta vor înțelege cei credincioși de ce ținem acum ca fiind sfântă ziua de duminică, și nu Sabatul” (*The Roman Catechism*, pag.386).

Catehismul roman (1985), din care a fost luată declarația de mai sus, nu este deloc un document nesemnificativ! Ioan Paul al II-lea l-a numit „o lucrare de prim rang ca sumar al învățăturii creștine”. Iar Cardinalul Silvio Oddi, prefect al Sfintei Congregații pentru cler, a scris următoarele cu privire la el: „Statele Unite ale Americii dețin un loc deosebit în inima noastră și credem că Catehismul roman va

oferi celor credincioși din această mare țară un adevărat tezaur al principalelor adevăruri ale credinței catolice”.

Ellen White scria: „Protestanții deschid ușa pentru ca papalitatea să recâștige în America protestantă supremația pe care a pierdut-o în lumea veche... Principalul obiectiv urmărit este impunerea păzirii duminicii - un obicei emanat de la Roma și pe care ea îl pretinde ca semnul autorității sale” (*Tragedia Veacurilor*, ed. 1992, pag. 524).

Dar trebuie să ținem lucrurile în perspectivă

Sarcina noastră este să spunem lumii despre Isus. Nu papa constituie problema noastră. Păcatul este problema noastră. Nici n-ar trebui să uităm vreodată că unii dintre cei mai consacrați creștini din toată lumea se află în biserica romano-catolică. Această idee mi-a venit cu putere în timpul unui alt zbor de acum câțiva ani - și o spun aici pentru a pune lucrurile în adevărata perspectivă.

Doream să mă întorc acasă de la o întâlnire de tabără în jungla Amazonului superior. Întrucât avionul misiunii noastre era plin, câțiva dintre noi am găsit un alt pilot care să ne ia într-un Cessna. La jumătatea drumului de întoarcere la baza misiunii, avionul nostru se pregătea să aterizeze la Puerto Inca.

Viteza avionului era mult prea mare când el a atins pista de iarbă. Îmi țineam răsuflarea în vreme ce eram aruncat dintr-o parte în alta și avionul a ricoșat de la sol.

Trenul stâng de aterizare a cedat și avionul s-a oprit scârșind. Benzina curgea din aripa stângă, îndoită când s-a lovit de pământ.

Elicea s-a îndoit când a atins solul, dar motorul încă mergea. Singurul lucru la care mă puteam gândi era incendiul. Benzina curge - motorul funcționează. Avionul acesta va exploda înainte să ieșim de aici!

Pilotul, într-o stare de șoc, a oprit în sfârșit motorul. Șapte oameni au ieșit din micul avion, recunoscători lui Dumnezeu că nimeni nu avea nici măcar o zgârietură. Cum avionul distrus se afla în mijlocul

pistei, sătenii ne-au înștiințat că, a doua zi, era programat să aterizeze un avion DC-3.

Avionul misiunii noastre a venit și a luat pasagerii, dar un alt pastor și eu ne-am oferit să stăm și să demontăm avionul avariata, piesă cu piesă - singura posibilitate de a elibera pista.

Mai târziu, am descoperit că avionul se prăbușise chiar în fața locuinței a doi preoți misionari franciscani. Acești oameni ar fi putut spune: „Ghinionul vostru, adventiștilor!” Dar din contră, ei ne-au adus mâncare și apă - au făcut tot ce puteau ca să ne ajute. Pe la ora patru dimineața am eliberat în sfârșit pista de ultima bucată din avionul distrus.

Cei doi franciscani amabili au venit la noi. „Trebuie să fiți foarte obosiți”, au spus ei. Ne-ar face plăcere să vă oferim paturile noastre pentru restul nopții.” Paturile lor erau simple - doar niște stîngii ce acopereau o suprafață cam de 50 cm lățime și 1,80 m lungime. Preoții s-au culcat pe un pat. Celălalt pastor și eu ne-am întins în direcții opuse pe celălalt. Patul aspru ne-a ținut la distanță de podea și de insecte.

Am dormit două ore și ne-am trezit când răsărea soarele peste pădurea deasă. Misionarii franciscani ne-au servit un mic dejun consistent. Avionul misiunii adventiste a venit apoi și ne-a dus la sediu.

Niciodată nu am văzut un misionar adventist de ziua a șaptea trăind în condiții care să impună atât sacrificiu de sine cât acești doi franciscani în coliba lor acoperită cu paie și cu podeauă din pământ. Ei iubeau pe Dumnezeu și pe semenii lor și erau dispuși să facă orice sacrificiu ca să ajute pe alții.

Isus spunea: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta” (Ioan 10,16). Iar sora Ellen White scria că „sunt... adevărați creștini în fiecare biserică, inclusiv în cea romano-catolică” (*Ibid.*, pag.411).

Oameni credincioși ai lui Dumnezeu sunt peste tot. În Apocalipsa 18,4 solia Sa către toți este aceasta: „Jeșiți din mijlocul ei, poporul Meu.”

Adventist Review, 12 octombrie 1995
Traducere de Mihai Ghioaldă

Buget și credință

Sfârșitul anului 1995 a fost marcat de o muncă intensă în vederea pregătirii bugetelor pentru următorul an la nivelul conferințelor, uniunii și al diferitelor instituții.

Pentru unii, activitatea de planuire pare a fi ceva omenesc, mecanic, o activitate lipsită de un sens spiritual, însă omul chibzuit din parabola lui Isus Hristos este cel care identifică nevoile, are în vedere posibilitățile, face un plan, stabilește o țintă, își concentrează toate eforturile în vederea realizării acesteia.

De fapt, bugetul nu este nimic altceva decât suma totală a planurilor spirituale, precum și a costului pentru înfăptuirea lor.

Datorită credincioșiei în zecimi și daruri a membrilor din țara noastră, fapt care se evidențiază în situațiile financiare ale anului 1995, pentru anul 1996 se preconizează la capitolul venituri suma de 690 milioane lei zecime în bugetul uniunii, iar cheltuielile de exploatare, în funcție de obiectivele urmărite, prezentate și votate de către comitetul plin al uniunii în noiembrie 1995, se prezintă în felul următor:

- cheltuielile de personal dețin o pondere de 30% din total venituri;
- alte cheltuieli de gestiune (cheltuielile diferitelor departamente: publicații, educație, pastorație, tineret, libertate religioasă, comunicații, radio și Școala de Sabat) ocupă un procent de 39% din total venituri. Ponderea cea mai mare o deține radioul.
- cheltuielile de administrare și generale reprezintă 15%, iar cele pentru dotări amortismente - 16%.

Atât la nivelul uniunii, cât și la conferințe, bugetele reflectă o considerabilă deplasare a accentului dinspre cheltuielile alocate construcțiilor și dotărilor materiale către departamente, iar în cadrul lor spre departamentul evanghelizare. Desigur, aceasta va avea repercusiuni considerabile, dar credem că a sosit momentul să acordăm prioritate misiunii, scopului pentru care existăm ca biserică.

Pasul major pe care dorim să-l realizăm constituie desigur un act al credinței. Ellen White scria: „Se dă pe față o teamă de a îndrăzni și a ne asuma riscuri în această mare lucrare, teama că nu se vor obține

rezultate pe măsura mijloacelor investite. Și ce dacă se cheltuiesc mijloace și totuși nu putem să vedem că prin aceasta au fost salvate suflete? Și ce dacă o parte din mijloacele investite pare să fie pierdută pentru că nu este urmată imediat de rezultate vizibile? Mai bine lucrați mereu și mereu decât să nu faceți nimic. Nu știți care va izbuti, aceasta sau aceea.

Oamenii investesc în diferite afaceri și suferă pierderi considerabile, dar acest lucru este considerat ca ceva firesc. Însă, în lucrarea și cauza lui Dumnezeu, oamenii se tem să îndrăznească. Lor li se pare că banii care sunt investiți în lucrarea de salvare a sufletelor sunt pierduți dacă nu aduc rezultate imediate. Chiar acele mijloace care sunt investite acum atât de puțin în cauza lui Dumnezeu, și sunt reținute în mod egoist, vor pieri în curând împreună cu toți idoli. Valoarea care se atribuie banilor scade foarte rapid atunci când devenim conștienți de realitatea lucrurilor veșnice.

Dumnezeu va avea oameni care vor îndrăzni să facă orice și totul pentru a salva suflete. Aceia care nu vor să pornească până când nu vor înțelege în mod clar fiecare pas de înaintare nu vor fi de nici un folos în aceste zile ca să ducă mai departe adevărul lui Dumnezeu. Acum trebuie să existe lucrători care vor merge înainte, atât prin întuneric, cât și prin lumină, care vor suporta cu răbdare și curaj descurajările și speranțele ruinate și vor continua totuși să lucreze cu credință, cu lacrimi și cu nădejde răbdătoare, vor semăna pretutindeni de-a lungul apelor și vor avea încredere că Domnul va aduce recolta. Dumnezeu cheamă oameni cu deplină stăpânire de sine, plini de speranță, credință și răbdare, care să ducă lucrarea până la capăt.” (*Evangelism*, pag.62-63).

Folosim prezenta ocazie pentru a mulțumi bunului Dumnezeu pentru atașamentul pe care frații din comunitățile și districtele țării îl manifestă față de lucrare, precum și pentru credincioșia în zecimi și daruri. Știm că darurile cerului vor fi pe măsură!

Ioan Câmpian-Tătar,
trezorerul uniunii

Programul caselor de odihnă ale bisericii.

Casa de Pensii a bisericii anunță că, începând cu data de 1 iunie a.c., vor fi redeschise cele două case de odihnă ale bisericii - Sovata și Vatra Dornei.

Cei ce doresc să petreacă o vacanță plăcută sau să facă tratament în aceste stațiuni pot beneficia de cazare și masă la prețuri avantajoase, la casele noastre de odihnă. Tratamentul se va face la baza de tratament a stațiunii.

Doritorii sunt rugați să se adreseze fr. Ioan Ciucă, str. Plantelor nr. 12, 70308 București, printr-o cerere scrisă care să cuprindă următoarele date: numele și prenumele, domiciliul, telefonul, comunitatea de care aparțin, stațiunea, seria preferată și numărul de locuri solicitate.

Menționăm că, în ordinea primirii cererilor, va fi eliberat biletul de rezervare conform solicitării.

În ce privește tarifele pentru cazare și masă, acestea încă nu pot fi stabilite, din cauza variației prețurilor. Vă asigurăm că vor fi mai avantajoase decât în locuri similare.

Toate seriile durează 11 zile, cu excepția seriei a III-a. Iată programarea, valabilă pentru ambele case de odihnă: **seria I:** 3-13 iunie; **seria II:** 17-27 iunie; **seria III:** 1-18 iulie; **seria IV:** 22 iulie-1 august; **seria V:** 5-15 august; **seria VI:** 19-29 august; **seria VII:** 2-12 septembrie; după 16 septembrie, după preferință.

Radio Vocea Speranței, ore de emisie. *Unde scurte:* 49m (5905 kHz): în limba română, 10-11 și 16-17; în limba maghiară, 11-12 și 15-16. *Unde ultracurte:* **Timișoara** (89,7 MHz), 12-13 și 17-18; **Brașov** (68,24 MHz), 19-21; **Constanța** (89,4 MHz), 11-12 și 19-20; **București** (94,2 MHz), 11-13.

ADMITEREA LA INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST

Rectorul Institutului, fr. Nelu Dumitrescu, anunță că examenul de admitere la Institutul Teologic va avea loc în perioada 27-28 august, cu probe de limba română și dogmatică. Candidații vor prezenta la conferință, până la data de 30 aprilie 1996, un dosar care va cuprinde cererea de preînscrisere și o autobiografie. În același timp vor anunța comitetul comunității și pastorul pentru a fi luați în atenție, îndrumați și supravegheați în pregătirea pentru susținerea examenului.

Comitetul conferinței, împreună cu o comisie a Institutului, va organiza după examenul de bacalaureat o preselecție a celor înscriși la zi și fără frecvență. Preselecția va cuprinde un interviu, verificarea cunoștințelor biblice (dogmatice) și o probă de omiletică (prezentarea și dezvoltarea unui pasaj biblic).

Limita de vârstă pentru cursurile de zi este de 25 de ani împliniți în anul concursului. În cazuri de excepție, la recomandarea conferinței, limita de vârstă poate urca până la 27 de ani.

Candidații acceptați la preselecție vor pregăti un dosar care va cuprinde următoarele acte: cerere de înscriere, diplomă de bacalaureat, autobiografie și formular de evaluare (primit cu ocazia preselecției), care va fi confirmat de pastorul comunității. Cu ocazia concursului, Institutul va organiza un examen medical al tuturor candidaților.

Pentru anul universitar 1997-1998, dosarul de preînscrisere se va depune la conferință cu un an înainte de data concursului (cel târziu până la 31 august 1996).

ADMITEREA LA LICEELE ADVENTISTE

Fr. Gheorghe Modoran, directorul pentru educație al uniunii, comunică:

Stimați tineri,

Ne-ar face multă plăcere dacă ați alege participarea la concursul de admitere și apoi la cursurile unuia dintre cele trei licee adventiste din țară, București, Cluj-Napoca, Craiova, pentru formarea și educația voastră creștină. Suntem convingeți că experiența voastră spirituală și capacitățile voastre intelectuale vor crește pe perioada studiilor în aceste licee.

Având în vedere că liceele noastre au o orientare creștină adventistă, orice elev este binevenit dacă este dispus să accepte sistemul de educație promovat de aceste licee, precum și standardele care definesc stilul de viață adventist.

Pentru sesiunea de admitere din iulie 1996, examenul va consta din:

1. Cunoștințe biblice - proba eliminatorie constă într-un test scris și oral privind viața și lucrarea Domnului Hristos, așa cum sunt relatate în cele patru evanghelii.

Testul oral va consta, în mod special, într-un interviu privind date biografice, motivația alegerii liceului, adevărul la principiile de educație ale liceului, stilul de viață creștin și regulamentul de ordine interioară al liceului.

2. limba și literatura română - scris

3. matematică - scris

În vederea concursului de admitere în cadrul liceelor amintite, în perioada de vacanță de primăvară se va face pregătire la disciplinele Limba română și Matematică.

Inter-America, țintă: 2 milioane de membri.

Prin aplicarea planului misionar numit *Operațiunea Caleb*, Diviziunea Inter-Americană (DIA) și-a pus ca țintă atingerea cifrei de 2 milioane de membri până în anul 2000. Se așteaptă ca planul să aducă anual 100.000 de noi credincioși în biserică. Aceasta cere ca fiecare membru adventist din diviziune să fie instruit în metode de mărturie misionară. DIA, cea mai mare dintre cele 11 diviziuni, avea 1,6 milioane membri la 30 iunie 1995.

Adventist Review, 30 nov. 1995

Tribunal elvețian limitează folosirea numelui bisericii.

Un tribunal elvețian a decis că doi foști adventiști nu pot să folosească expresiile: „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Rămășița”, „Membri laici ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea” sau „Biserica Liberă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea” în publicații sau întâlniri.

Tribunalul a considerat că folosirea acestor expresii încalcă legile elvețiene prin uzurparea numelui bisericii și crearea de confuzie în mintea unor terțe părți.

Adventist Review, 21 dec. 1995

Noi credincioși în Papua Noua Guinee.

300 de persoane din satul Amanab, Papua Noua Guinee, se pregătesc pentru botez ca rezultat al lucrării lui Gideon Apen, pionier al Misiunii Globale. Contactul lui Apen cu regiunea Amanab a început când a dus doi oameni la spital. După doi ani unul din ei l-a invitat în sat, unde Apen a stat trei săptămâni. „În acest timp o rudă a gazdei a decedat. Conducând serviciul funebru, Apen a prezentat evanghelia, iar după șase luni a înființat prima comunitate.

Adventist Review, 21 dec. 1995

Vino!

„Și Duhul și Mireasa zic: 'Vino!' Și cine aude, să zică: 'Vino!' Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!“ (Apoc. 22, 17).

Azi Școala de Sabat își salută vizitatorii, mari sau mici. Vă înmănăm o floare a primăverii și totodată un buchet mult mai prețios de învățăminte din grădina Cuvântului lui Dumnezeu. Florile sunt pentru delectarea ochiului, iar cuvintele Bibliei vor înfumuseța grădina sufletului nostru. Florile de pe paginile Bibliei au fost sădite de mâna lui Dumnezeu și au fost stropite cu lacrimile și sângele Său. Ele nu sunt doar flori de ornament, pentru că, sădite în viață, ele vor rodi fapte de credință și dragoste, roade care vor rămâne pentru eternitate.

Vă mulțumim că ați răspuns invitației noastre. Aceasta este invitația miresei, a bisericii. Dar, de fapt, dvs. ați răspuns și unei invitații a cerului, invitației Duhului Sfânt. Cei care încă nu sunt conștienți de lucrul acesta îl vor descoperi cu bucurie într-o zi. Biserica se face auzită din exterior, dar Duhul Sfânt apelează la inima omului.

Școala de Sabat este deschisă nu numai pentru membrii bisericii, ci primește pe toți, indiferent de vârstă. Aici nu se dă examen de admitere, dar cunoștințele dobândite ne vor servi să reușim la marile examene ale vieții, la probleme de viață și moarte, examene pe care nimeni nu le poate ocoli. Pentru înscrierea dvs. nimeni nu vă întreabă ce studii aveți, care vă este nivelul cunoștințelor. Vă adresăm respectuos doar o singură întrebare: „Jubiți pe Dumnezeu?“ Răspunsul afirmativ ne este suficient.

Metoda de studiu este aceea a întrebărilor și răspunsurilor.

Întrebările sunt ale noastre, sunt întrebările omului. Simțiți-vă liberi să veniți cu întrebările dvs. Răspunsul pe care-l căutăm nu este însă răspunsul omului, nu este răspunsul pastorului, al specialistului, al teologului; răspunsul pe care-l căutăm este răspunsul Cuvântului lui Dumnezeu. Este sursa cea mai vrednică de încredere. Școala de Sabat prilejuește cunoașterea legilor și adevărilor fundamentale ale vieții. Acestea nu sunt expuse doar teoretic, ca o lecție de matematică. Aceste principii sunt trecute prin experiența multimilenară a generațiilor care ne-au precedat. Exemplele pozitive ne arată ce înseamnă aplicarea lor, iar cele negative ne arată ce înseamnă încălcarea lor. Astfel suntem încurajați de exemplul unor oameni supuși acelorași slăbiciuni ca și noi. Prin studiile biblice intrăm în legătură cu acele personaje ale istoriei care au influențat cel mai mult viața omenirii. Avem acces liber în corțurile ospitaliere ale patriarhilor Avraam, Isaac și Iacov, în sălile judecătorilor Debora sau Ghedeon, în palatul regal al lui David. De asemenea, suntem așteptați în sala de audiție a psalmilor. Putem urca treptele care conduc spre templul Domnului și să pătrundem nestingheriți, dincolo de toate perdelele, în Sfânta Sfintelor. Dar putem face un popas lângă ieslea din Betleem pentru a aduce închinarea noastră în fața Pruncului dăruit, Omul Isus Hristos. Putem să stăm în preajma Lui și să-L însoțim

până la cruce. Doar aici ne va spune: „Aici nu ai voie să urci. Aici e locul Meu. Eu am murit pentru tine.“

Poate vă veți simți deranjați într-o măsură de zgomotul din timpul Școlii de Sabat. Pentru noi biserica lui Dumnezeu este locul închinării, dar este și atelierul de lucru, atelierul cu sunetul ciocanului și dălții Cuvântului Adevărului. Iar noi vrem să ne oferim viața ca material brut în vederea modelării și cizelării. Modelul spre care ținăm este „statura plinățății Domnului Isus Hristos“.

Încă trăim oarecum belșugul de pâine. Trăim în cei șapte ani de abundență ai Egiptului. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne înștiințează că, în mod asemănător, acești ani de abundență vor fi urmați de o secetă și foamete după Cuvântul lui Dumnezeu și aceasta de proporții mondiale. „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbra istoviți încoace și încolo ca să caute Cuvântul Domnului și tot nu-l vor găsi“ (Amos 8, 11.12). De aceea, ca și fiul risipitor, ne bucurăm că „în casa tatălui mai e belșug de pâine“.

De aceea ne bucurăm de alegerea dvs. de a pătrunde împreună în tainele Bibliei, ca să căutăm mărgăritarul de mare preț care va îmbogăți viața noastră.

Emilian Niculescu,
director al Școlii de Sabat

PROMOVAREA ABSTINENȚEI

*În cadrul Comitetului anual al Diviziunii Euro-Africa,
4 - 9 noiembrie 1994, a fost adoptat următorul document:*

S-a votat: 1) Înregistrarea următorului document votat la Comitetul Anual al Conferinței Generale:

„Două studii efectuate în 1993 asupra tinerilor și adulților adventiști din lumea întreagă au arătat că în rândul membrilor bisericii există probleme în ce privește înțelegerea și aplicarea abstinentei față de alcool, tutun și alte droguri. Această stare de lucruri își are cauza în: 1) un grad de confuzie cu privire la motivele pentru care abținerea este atât de importantă, 2) lipsa unei încurajări explicite a viețuirii eliberate de droguri din partea celor ce vorbesc în numele bisericii și 3) creșterea rapidă a numărului de membri noi care, uneori, nu au reușit încă să renunțe la alcool, iar alții sunt neinformați în această privință.

Așa cum a prezis apostolul Pavel (2 Tim. 3, 1-5), trăim într-o eră a viciilor și suntem influențați de caracteristicile lumii de astăzi. Biserica se află într-o societate căreia i se potrivește descrierea bisericii Laodicea din timpul sfârșitului (Apoc. 3, 17). Satana folosește cu atâta eficiență arma viciilor înrobitoare în aceste zile din urmă tocmai pentru că noi nu-i recunoaștem forța, subtilitatea sau puterea de pătrundere și răspândire prețutindeni.

Biserica are nevoie să recunoască rolul crucial al Sănătății și Temperanței în misiunea bisericii. Prioritățile lucrării de evanghelizare și de formare a bisericii trebuie să urmeze întocmai activitățile pe care le-a exemplificat Hristos (El mai întâi vindeca, apoi predica) și pe cele pe care Ellen White le recomandă (lucrarea misionară medicală, în care se include promovarea temperanței, este brațul drept care deschide ușa pentru evanghelizare).

Nu suntem lăsați singuri în lupta împotriva viciilor. Făgăduințele făcute Laodiceii sunt suficiente pentru izbândă prin puterea Duhului.

Biserica din întreaga lume va adopta următoarele recomandări și fiecare diviziune va iniția acțiuni de

adaptare la nevoile proprii a liniilor călăuzitoare din documentul **Promovarea abstinentei** (Conferința Generală, Departamentul Sănătate, iulie 1994).

Se recomandă:

a) Biserica din întreaga lume să promoveze abținerea în cadrul punctelor fundamentale de credință ale bisericii adventiste de ziua a șaptea, având ca scop contracararea tendințelor distructive în materie de abținerea aduse la lumină în cele două studii mondiale din 1993.

b) Fiecare diviziune să dirijeze, în cursul următorilor cinci ani, efectuarea unor studii statistice și desfășurarea unui proces de planificare pe termen lung, folosind ca ghid obiectivele strategice și etapele schițate în documentul referitor la Promovarea abstinentei.

2. Înfăptuirea următoarelor, ca parte a programului Diviziunii Euro-Africa pentru Promovarea abstinentei:

- Consolidarea predării principiilor fundamentale ale sănătății și abstinentei în clasele de pregătire pentru botez.
- Includerea în programa de învățământ a tuturor seminariilor teologice a subiectelor legate de alcoolism și dependența de droguri.
- Includerea temelor referitoare la dependența de droguri în programul convențiilor pastorale.
- Crearea cadrului necesar ca fiecare pastor să poată participa la un seminar pe tema dependenței de droguri în cursul următorilor cinci ani.
- Includerea mai multor subiecte referitoare la abținerea în programul întrunirilor și taberelor tinerilor.
- Publicarea unui număr sporit de articole asupra abstinentei în revistele bisericii.
- Studiarea posibilității traducerii lucrării *Temperanța de Ellen White* în limbi europene în care această carte nu există încă.

Condamnă Biblia consumul moderat de băuturi alcoolice?

Folosirea băuturilor este păgubitoare - atât pe plan fiziologic și social, cât și din punct de vedere al mărturiei creștine.

Problema nu este deloc neobișnuită. Din ce în ce mai des întâlnim oameni, atât din interiorul bisericii, cât și din afara ei, care ne cer să le arătăm că Scriptura pretinde abstenență totală. Și - dacă nu am studiat temeinic subiectul în prealabil - putem avea surpriza să ne descoperim prinși pe picior greșit. Adevărul este că Biblia nu conține acel gen de directivă concisă și explicită, care să ceară abstenență totală, pe care ne-ar plăcea s-o citim în ea.

Totuși, mă grăbesc să adaug că ne aflăm pe un teren sigur atunci când susținem abstenența totală. Această poziție poate fi susținută biblic. Problema - care nu este deloc insurmontabilă, așa cum vom vedea - este că această poziție biblică nu este expusă într-o formă neechivocă, declarativă, de genul: „Așa vorbește Domnul”. Nu trebuie să scăpăm din vedere nici faptul că abstenența totală nu este decât unul dintre subiectele în dreptul cărora Biblia nu dă directive explicite. Adevărat, Biblia se rezumă la a expune principii fundamentale de comportament și ne lasă pe noi să decidem aplicațiile concrete, specifice. Și este răspunderea noastră ca, prin studiu și rugăciune, călăuziți de Duhul Sfânt, să aplicăm aceste principii în fiecare situație dată.

Nicăieri în Biblie nu găsim o interdicție răspicată a poligamiei sau a sclaviei, însă toți creștinii, fără excepție, condamnează aceste practici. În vremurile biblice existau multe practici tolerate, ba uneori chiar reglementate (de exemplu, divorțul), dar care erau contrare voinței lui Dumnezeu. Dacă studiul Bibliei dezvăluie că în

vechime poporul lui Dumnezeu consuma băuturi alcoolice, acest fapt nu indică nicicum că Dumnezeu aproba un astfel de comportament. Păstrând în minte cele de mai sus, să vedem ce are de spus Biblia în legătură cu consumul de alcool.

În limbile originale ale Bibliei (ebraică, aramaică, greacă), există o serie de cuvinte care se folosesc atunci când este vorba de vin.

Cu privire la înțelesul lor însă, nu există un consens absolut în rândul cunoscătorilor. În vreme ce mulți specialiști susțin că un anumit cuvânt din greacă sau ebraică se referă la o băutură fie fermentată, fie nefermentată, alții au anumite obiecții. Unii specialiști afirmă că fiecare cuvânt, ebraic sau grec, ce desemnează vinul se poate referi atât la vin fermentat, cât și la vin nefermentat (sau must). Aproape toți cunoscătorii admit că cel puțin unele dintre aceste cuvinte sunt destul de elastice din punct de vedere al înțelesului, putând fi interpretate în funcție de context. Cum însă contextul însuși nu este întotdeauna clar, se naște de aici o nouă complicație.

Aceasta face, indiscutabil, dificilă explicarea anumitor texte. (Discuția noastră de aici se limitează la subiectul consumului de alcool, însă lucrurile stau la fel și în privința altor subiecte). Cu toate acestea, fiecare dintre aceste texte-problemă beneficiază de existența unui argument plauzibil, uneori extrem de convingător, în favoarea abstenenței totale, argument bazat pe dovezi indirecte. Însă trebuie să se înțeleagă că e

vorba de dovezi indirecte. Argumentele cele mai puternice în sprijinul abstenenței totale provin din examinarea principiilor biblice. Însă, în acest punct al discuției, devine oportună o altă observație.

Mulți susțin că, în climatul torid și uscat al Orientului Apropiat, ar fi fost practic imposibilă evitarea fermentației. Se pretinde că orice must ar fi început să fermenteze după o vreme. Dorim să subliniem că această supoziție nu are un fundament istoric. În vechime, existau mai multe metode de conservare a mustului pentru a împiedica fermentarea, cea mai obișnuită fiind fierberea acestuia până se îngroșa și căpăta consistență de gem. Produsul astfel obținut era apoi închis ermetic într-un recipient corespunzător, urmând ca, atunci când se dorea consumarea lui, să fie diluat cu apă.

Chiar și atunci când vinul era fermentat, conținutul de alcool nu depășea niciodată 14-16%, întrucât acesta este procentul maxim la care se poate ajunge prin procesele naturale. Astăzi se cunosc și se folosesc procese complicate de distilare, care cresc foarte mult conținutul de alcool. Cu alte cuvinte, chiar și cele mai biciuitoare condamnări și avertizări împotriva alcoolului erau îndreptate împotriva a ceea ce, potrivit standardelor de astăzi, era o băutură destul de slabă.

Avertismente împotriva vinului

Nu putem să nu observăm faptul că Biblia este cât se poate de energică în modul în care ne atrage atenția cu privire la efectul dăunător al vinului. De la prima menționare a vinului - îmbătarea și apoi înjosirea lui Noe - Biblia este foarte clară și consecventă în avertizările sale împotriva vinului. „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept” (Prov. 20,1).

„Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt rănilor fără pricină? Ai cui sunt ochii roșii? Ale celor ce întârzie la vin, și se duc să goalească paharul cu vin amestecat.

Nu te uita la vin când curge roș și face mărgăritare în pahar; el

alunecă ușor, dar pe urmă ca un șarpe mușcă și înțeapă ca un basilisc" (Prov. 23,29-32).

„Vai de cununa îngâmfată a bețivilor lui Efraim... a celor ce se îmbată... „Dar ei se clatină de vin, și băuturile tari îi ameteșc; profeți și prooroci sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au ameteți din pricina băuturilor tari; se clatină când proorocesc, se poticnesc când judecă" (Is.28,1.7). „Desfrâul, vinul și vinul nou iau mințile omului" (Osea 4,11).

Probabil însă că cea mai categorică dintre sentințe este cea pronunțată de Pavel în 1 Corinteni 6,10, conform căreia bețivii nu vor moșteni Împărăția. Ori, dacă ținem cont că, potrivit chiar și celor mai conservatoare evaluări, una din zece persoane care consumă alcool „la ocazii" va deveni cu timpul un alcoolic - cu alte cuvinte, un bețiv, deși în zilele noastre oamenilor le place să evite acest termen - credeți că ne putem permite să ne jucăm destinul veșnic în acest joc cu moartea? Chiar dacă riscul ar fi de 1 la 100, cu siguranță că n-ar fi înțelept să ni-l asumăm. Și, pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, nu există nici o posibilitate de a afla dinainte cine este predispus la alcoolism. Tabloul se limpezește abia după ce băutorul a căzut victimă.

Aceasta ne conduce la una dintre cele mai importante teme ale Bibliei: preocuparea pentru sora sau fratele mai slab. Deși s-ar putea ca eu personal să pot fi în stare să mă limitez la a bea moderat (deși nu am nici o posibilitate de a afla acest lucru dinainte), altcineva - un prieten apropiat, o rudă, un fiu sau o fiică - pomind de la exemplul meu, ar putea începe să bea și, devenind alcoolic, să-și ruineze viața de pe acest pământ și să piardă dreptul la viața veșnică. Acesta este un gând care trebuie neapărat să ne trezească. Astfel, apostolul Pavel declară: „Bine este să nu mănânci carne, să nu bei vin și să te ferești de orice lucru care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire" (Rom. 14,21).

Deși Pavel nu se referă în acest verset la problema specifică a abuzului de alcool, el enunță totuși

un principiu care ne obligă să ținem seama de slăbiciunea celorlalți.

Ca unul care port numele de creștin și care am fost însărcinat cu răspândirea veștii bune a mântuirii, cum aș putea să risc să influențez oameni pentru care a murit Hristos, făcându-i să se angajeze într-o practică prin care cel puțin unul din zece ajunge la pierzare? Chiar dacă mulți vor susține că influența lor asupra celorlalți este mică sau chiar inexistentă, Biblia afirmă că „nici unul din noi nu trăiește pentru sine, și nici unul din noi nu moare pentru sine" (v.7). Mai mult, un studiu oricât de elemental al naturii umane arată că ființele omenești sunt destul de ușor influențabile, în special în anumite împrejurări.

În afară de acestea, deși poate fi adevărat că numai unul din zece sau unul din opt consumatori de băuturi alcoolice din SUA sau din țările Europei occidentale devine alcoolic, este la fel de adevărat - chiar dacă mai greu de susținut cu cifre exacte - că anumite populații au fost și continuă să fie mai sensibile la efectele dezastruoase ale alcoolului decât altele. În zonele în care, o dată cu colonizarea, europenii au introdus băuturile alcoolice, consecințele în rândul populațiilor indigene au căpătat proporțiile unui genocid. A considera, de pildă, că numai unul din zece aborigeni australieni care consumă alcool este alcoolic ar însemna să ignori probe contrare foarte evidente. Așa se face că, din cauza lipsei de preocupare față de fratele și sora mai slabi, creștini care și-au hrănit cu alcool dorințele de împlinire sau evadare au adus nenorocire și ruină asupra unor întregi grupuri etnice.

Pe tot parcursul discuției precedente am presupus, temporar, că cineva poate folosi cu moderație băuturi alcoolice, neavând a se teme de efecte adverse. Lucrurile nu stau însă așa. Chiar și consumul moderat - în special de alcool rafinat - dăunează organismului.

Folosirea „moderată" a alcoolului diminuează discernământul moral al consumatorului, făcându-l mai vulnerabil la atacurile diavolului. Oare își poate permite cineva să-și încetoșeze în vreun fel mintea

când știm că „diavolul dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită" (1 Petru 5,8)?

Este interesant de remarcat faptul că, în singura ocazie în care contextul indică foarte clar că lui Hristos I-a fost oferită o băutură alcoolice - „vin amestecat cu smirnă" (Marcu 15,23) - El a refuzat-o, deși efectul ei anestezic i-ar fi ușurat, într-o oarecare măsură, suferința. Isus a refuzat ceea ce, în vreun fel, L-ar fi putut face vulnerabil în fața vrăjmașului Său.

Efectele nocive ale alcoolului nu se manifestă numai pe tărâm spiritual și fizic, ci și social. Divorțul, tulburările psihiatrice, sărăcia, criminalitatea, abuzurile față de copii, accidentele rutiere, înecurile - toate acestea s-au multiplicat de mai multe ori datorită băuturii.

Ca adventiști, știm că evanghelizarea lumii întregi este însăși rațiunea noastră de a exista (Mat. 24,14; Apoc.14,6-12). Credem că Isus este pe cale să Se întoarcă pe acest pământ și că lumea întreagă trebuie să ia cunoștință de calea spre salvare înainte ca acest eveniment al revenirii să aibă loc. Fiecare persoană trebuie să afle de dragostea lui Dumnezeu, de iertarea păcatelor pe care El o oferă și de puterea Sa de a-l face chiar și pe cel mai slab om în stare să biruie păcatul.

Adventiștii și-au considerat dintotdeauna misiunea lor asemănătoare cu cea a lui Ioan Botezătorul. După cum Ioan a pregătit calea pentru prima venire a lui Hristos, noi, ca biserică, suntem însărcinați să pregătim calea pentru cea de-a doua Sa venire. Răspunderea așezată pe umerii lui Ioan era atât de mare, iar solia pe care o prezenta atât de importantă, încât el nu-și putea permite să riște deteriorarea influenței sale sau a legăturii lui cu Dumnezeu prin folosirea băuturilor îmbătătoare. În lumina semnificației chemării noastre, ne putem noi permite, ca popor, să fim mai puțin înțelepți decât el?

Poziții necreștine

Este umilitor pentru creștini faptul că multe sisteme religioase mondiale necreștine s-au pronunțat, timp de secole, cu fermitate și consecvență împotriva consumu-

lui de alcool, lucru pe care-l fac și în zilele noastre. Pentru un musulman sau un hindus sincer, aderarea la o formă de creștinism care îngăduie consumarea - chiar și a unor cantități moderate de băuturi alcoolice - ar fi înțeleasă, în mod inevitabil, ca reprezentând un pas înapoi. Ar fi privită nu doar ca o renunțare la tradiție, ci ca un salt cu capul înainte într-o viață de necumpănare. Mai mult decât atât, musulmanii, care au un respect deosebit atât pentru învățăturile Bibliei, cât și pentru marile figuri biblice, sunt ferm convinși că Biblia învață abținerea totală. Li se pare regretabil faptul că creștinii au încetat să mai fie oameni ai Cărții. Dacă dorim ca adevărat să-i conducem pe acești necreștini într-o relație cu iubitul nostru Mântuitor, n-ar trebui, oare, să fim dispuși să înlăturăm cât mai multe piedici cu putință?

La fel de interesantă este atitudinea multor regimuri revoluționare din lumea a treia. După ce au asistat la efectele devastatoare ale alcoolului - deseori în timpul perioadei coloniale - liderii acestor guverne doresc să vadă apariția unui om nou, care nu mai are nevoie nici de vreun mijloc de evadare din realitate, nici de un elixir care să-l facă mai performant. Așa stând lucrurile, devine evident faptul că, dacă dorim ca religia creștină să producă impactul optim, ea nu poate trece cu vederea ceea ce societatea însăși consideră, și pe bună dreptate, a fi rău. Evident că îmbrățișarea abținerei totale nu garantează reușita eforturilor de evanghelizare a acestor părți ale lumii, însă înlătură o barieră formidabilă.

Ultima temă biblică majoră

O temă biblică spre care merită să ne îndreptăm atenția în încheiere este aceea a modului în care administrăm darurile cu care Dumnezeu ne-a înzestrat. Suntem noi niște ispravnicii credincioși? Consumarea băuturilor alcoolice este păgubitoare nu numai pe plan fiziologic și social, ci și din punct de vedere al mărturiei creștine, pe care o compromite. Ca să nu mai vorbim de costul în bani al acestei deprinderi... Creștini fiind, putem noi

justifica în vreun fel cheltuirea banilor pentru băuturi alcoolice, când știm bine că acei bani ar fi putut fi folosiți spre slava lui Dumnezeu sau în folosul oamenilor?

Se poate argumenta că băuturile alcoolice reprezintă o formă bună de evadare. Este evident însă că folosirea alcoolului în acest scop nu face decât să deschidă larg ușa spre abuz. În plus, creștinului i s-a promis putere pentru a face față și a binui. Cu siguranță că înfrângerea ispitelor și soluționarea problemelor reprezintă o realizare de sine mult mai mare decât evadarea prin folosirea alcoolului. Dumnezeu mă va ajuta să învăț să-mi controlez reacțiile la împrejurările vieții mai degrabă decât să fiu controlat de împrejurări, oricât de nefavorabile ar fi ele. Harul Său este de ajuns.

Unii pretind că alcoolul îi face mai sociabili, mai capabili să întrețină discuții, mai „spirituali”. Realitatea este însă că alcoolul îi ajută mai degrabă să-și camufleze decât să-și corecteze deficiențele. Celor mai mulți băutori li se pare doar că sunt mai interesați, și aceasta din cauză că judecata le-a fost încețoșată de alcool în suficientă măsură ca să devină orbi față de propriile defecte. Însă Dumnezeu poate să ne învețe cum să dobândim adevăratul simțământ al valorii de sine. El poate implanta în noi o natură iubitoare, asemenea celei a lui Hristos, care ne va face plăcuți celorlalți. El ne va da un asemenea interes pentru ceilalți, încât ne va fi ușor să le vorbim și să le transmitem curaj și speranță. Și va fi mult mai onorant pentru Dumnezeu dacă noi - în comunione cu El - ne vom dezvolta potențialul nostru real decât dacă ne vom limita la a găsi sens și împlinire numai când ne aflăm sub influența unui drog.

Discuția de mai sus, referitoare la bazele biblice ale abținerei, nu este nicidecum exhaustivă. Numeroase aspecte au fost lăsate neexplorate sau au fost examinate doar sumar. Pentru oricine este interesat să cunoască în amănunt subiectul, există o bogăție de informații și argumente în favoarea abținerei totale. Sper însă că

această discuție a reușit măcar să clarifice faptul că a stabili care este adevărul biblic într-o anumită privință înseamnă mult mai mult decât a căuta un text care să condamne sau să aprobe în mod explicit. Nu putem găsi nici un singur text pe care să putem fundamenta în mod obligatoriu doctrina abținerei totale. După cum nu există nici un singur text care să poată fi folosit ca argument convingător în favoarea consumului moderat de băuturi alcoolice. Cu toate acestea, sunt pe deplin convins că majoritatea dovezilor biblice indirecte sprijină abținerea totală. Și când această informație este pusă alături de celelalte precupări ale Scripturii, se conturează o responsabilitate clară: Dumnezeu nostru iubitor dorește să ne abținem de la ceea ce are un asemenea potențial de distrugere.

James Coffin,
Adventist Review, august 1982

(urmare din pag. 5)

cuprinzând lumea, a ținut-o strâns în brațele Sale. Satana, pretinzând că lumea este teritoriul cuvenit lui, a căutat orice șiretlic prin care s-o smulgă din mâinile Răscumpărătorului; dar, prin viața și moartea Sa în umilință, Hristos a ținut-o strâns. Iar când, în agonia morții Sale, Mântuitorul a strigat: „S-a sfârșit”, El a atras lumea înapoi în grația lui Dumnezeu. Satana știa că a triumfat doar pentru un timp scurt. Prin moartea Sa, Hristos a proclamat sentința de moarte a lui Satana. Biruința Sa a fost vestită de toată oștirea cerului. Toată familia îngerească, heruvimi și serafimi, a cântat lauda minunatei lucrări care unea pământul cu cerul și pe omul mărginit cu Dumnezeu în infinit. Iar când conflictul acesta va fi încheiat pentru totdeauna, ce cântări de slavă vor izbucni din piepturile celor răscumpărați! Și ce muzică va fi aceea! Fără nici o notă străină, imnul de slavă, bogat, plin, se va înălța din glasuri nemuritoare: „Vrednic, vrednic este Mielul” (Apoc. 5,12).

The Signs of the Times, 14 feb. 1900

Advențiștii și serviciul militar - 2

Așa cum am arătat în primul articol, războiul civil din S.U.A. a stârnit serioase preocupări, frământări și discuții contradictorii. Deși, în general, advențiștii de ziua a șaptea credeau cu tărie în sfințenia legii lui Dumnezeu, nu era ușor de înțeles ce era de făcut în împrejurări atât de complexe. Toți erau de acord că „trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” și că porunca a patra și a șasea ale Decalogului trebuie respectate, ca și celelalte. Însă nu toți aveau aceeași înțelegere cu privire la felul în care trebuia făcut acest lucru.

După cum spuneam mai sus, în cursul ultimilor doi ani, și cei mai grei, ai războiului civil, când recrutarea era impusă prin lege, de sub pana Ellenei White n-a mai ieșit nici un mesaj care să ghideze conduita bisericii. Ea spusese mai înainte că advențiștii de ziua a șaptea „nu pot participa la acest război al confuziei”, dar această declarație nu clarifica toate problemele privind serviciul militar din orice timp, din orice loc și sub orice condiții.

Revista oficială a bisericii, *Review*, condusă în vremea aceea de James White, a găzduit articole care exprima puncte de vedere diferite. Chiar James White a exprimat o idee aspru criticată de mulți și pe care nici noi n-am putea-o accepta. Dar Ellen White i-a muștrănat pe criticii vehemenți pentru zelul lor necontrolat.

Ideea cu pricina susținea că, „în caz de recrutare obligatorie, guvernul își asumă responsabilitatea încălcării legii lui Dumnezeu și ar fi o nebulie să te împotriviști” (*Review and Herald*, 12 iunie 1862).

Comentând ideea, Henry Carver spunea: „Aceasta mi se pare o poziție periculoasă și de nesuștinut, căci dacă acum guvernul își poate asuma răspunderea pentru violarea celor două precepte sfinte și noi acceptăm, de ce nu și-ar putea asuma același guvern responsabilitatea pentru călcarea Sabatului și noi să acceptăm, atunci când va ieși decretul pentru respectarea zilei întâi a săptămânii?” (*Ibid.*, 21 oct. 1862).

Fratele White era încurcat cu privire la poziția care trebuia să fie luată și a cerut fraților să-și spună părerea: „Noi am vorbit deschis, scria dânsul, asupra unor puncte, și acum aș invita pe frații S. Pierce, Hutchins, O. Nichols, Bourdeau, Cornell, Andrews, Aldrich, Waggoner, Loughborough, Hull, Ingraham, Snook, Brinkerhoof sau oricare alții, să dea fraților lumină asupra acestui subiect” (*Ibid.*, 16 sept. 1862).

Mai mulți dintre cei numiți au trimis scrisori în care și-au exprimat opinia. J.N. Waggoner scria că, după convingerea sa, advențiștii trebuia să plătească taxa pentru ca cei recrutați să poată fi scutiți de serviciul militar (*Ibid.*, 23 sept. 1862).

Un alt scriitor afirma cu tărie: „Gândiți-vă! A spânzura sau împușca pe un trădător înseamnă a fi un ucigaș? Nu! Nu! Când oamenii se răscoală împotriva legilor bune și drepte, moartea este tot ce merită, iar executorul este nevinovat... Suntem noi creștini dacă nu ne iubim țara care ne susține?...” (Joseph Clarke, *Ibid.*, 23 sept. 1862).

J.H. Loughborough declara: „Războiul acesta nu are ca obiectiv direct desființarea sclaviei; dacă l-ar avea, nu aș fi împotriva luptei” (*Ibid.*, 30 sept. 1862).

D.T. Bourdeau scria: „Eu nu înțeleg că un război civilizat și pedeapsa capitală sunt împotriva poruncii a șasea... Noi trebuie să facem tot ce putem pentru a evita călcarea legii sfinte a lui Dumnezeu... să nu ne așezăm de bună voie acolo unde nu putem ține Sabatul” (*Ibid.*, 14 oct. 1862).

Dezbaterea a fost mult mai amplă decât o putem înfățișa în acest spațiu restrâns. Totuși, din cele spuse, cititorul își poate face o idee despre diversitatea punctelor de vedere și seriozitatea cu care era privită problema.

Desigur, unii ar avea de condamnat multe din ideile exprimate, dar Domnul nu Și-a permis s-o facă.

Advențiștii de ziua a șaptea recunoscuți ca necombatanți

La 4 iulie 1864, legea privind serviciul militar obligatoriu în SUA a fost modificată. Aceasta însemna că, de aici înainte, numai cei recunoscuți în mod oficial ca necombatanți puteau beneficia de prevederile de scutire prin plățirea sumei de 300 de dolari. Și numai aceștia puteau beneficia de un serviciu militar ca necombatanți.

Neavând această recunoaștere, întrucât până atunci advențiștii nu declaraseră în mod public poziția lor, ei nu puteau fi scutiți de serviciul militar combatant.

Pentru a obține acest statut, conducătorii de atunci ai bisericii au acționat rapid, folosind căile pe care le aveau. Primul pas de făcut era să obțină aprobarea guvernatorului statului Michigan, Austin Blair. În scopul acesta, trei membri de

seamă ai comitetului Conferinței Generale: John Byington, John N. Loughborough și George W. Amadon, înarmați cu scrisori de recomandare de la cetățeni cu vază din Battle Creek și cu o declarație oficială privind poziția advențiștilor față de război, față de stat și față de serviciul militar, au mers la guvernator.

În declarație se afirma cu tot respectul convenit că advențiștii de ziua a șaptea, care iau Biblia ca regulă de credință și practică, consideră că învățăturile acesteia sunt contrare spiritului și practicii războiului și deci, din motive de conștiință, sunt împotriva purtării armelor. Declarația scotea în evidență importanța Decalogului ca lege supremă, care interzice suprimarea vieții semenilor (porunca a șasea) și cere încetarea lucrului în ziua a șaptea a săptămânii (porunca a patra). În declarație se afirma loialitatea advențiștilor față de guvernul SUA și poziția lor anti-sclavagistă, se lua poziție împotriva rebeliunii față de stat și se cerea cu respect să fie recunoscuți ca având dreptul, din motive de conștiință, să nu folosească arme.

Delegația amintită s-a întors la comitetul Conferinței Generale, având cu ei răspunsul scurt, dar potrivit, al guvernatorului Blair.

„Sunt mulțumit, spunea guvernatorul, că declarația privitoare la principiile și practica advențiștilor de ziua a șaptea este corectă și că sunt îndreptățiți la toate imunitățile prevăzute de lege pentru cei ce se opun purtării armelor și angajării în război, din motive de conștiință” (Arthur White, *The Progressive Years, 1862-1876*, pag. 101).

Scrisoarea e datată 3 august 1864.

Au fost trimise cereri asemănătoare guvernatorilor din Illinois, Pennsylvania și Wisconsin, la care s-a răspuns în același spirit prietenos și binevoitor. Adventiștii au fost astfel ajutați de autoritățile statelor respective pentru pasul următor pe care îl aveau de făcut - intervenția la guvernul federal al SUA din Washington, D.C.

În vederea acestei intervenții deosebite, a fost ales de către comitetul Conferinței Generale fratele John N. Andrews. Înarmat cu documentele necesare, Andrews s-a întâlnit, la 30 august 1864, cu mareșalul James Fry, cel mai înalt reprezentant militar al SUA, cărui i-a înmănat o broșură intitulată „Încorporarea” (*The Draft*), publicată de curând de Conferința Generală, ca explicație pentru poziția de necombatant a bisericii adventiste. Fr. Andrews a prezentat și aprobarea atitudinii adventiștilor din partea guvernatorului Blair.

După examinarea documentelor, mareșalul american l-a asigurat pe Andrews că va da dispoziții subordonaților săi să recunoască pe toți adventiștii de ziua a șaptea, care fac dovada calității de membri ai acestei biserici, ca necombatant. El a declarat, de asemenea, că înțelege clauza privind scutirea de serviciul militar combatant din legea respectivă ca aplicându-se tuturor organizațiilor care susțin concepții de necombatantă.

Răspunsul scris cu care s-a întors Andrews suna astfel: „Membrii denominațiilor religioase care au fost chemați în armată și care au dovedit în fața comisiilor de încorporare că se opun purtării armelor din motive de conștiință, conform propriilor lor reguli și principii de credință și a căror comportare a fost consecventă cu mărturisirea lor, vor fi numiți să slujească în

spitale sau să îngrijească de cei eliberați sau vor plăti o taxă de 300 de dolari pentru scutire, persoanelor desemnate de Secretarul de război” (*Ibid.*, pag. 102)

Cu toată bunăvoința autorităților centrale și a dispozițiilor date subalternilor, mulți comandanți locali nu aveau nici o simpatie față de necombatant. Militarii adventiști se vedeau adesea amenințați cu corpurile de gardă sau cu trimiterea pe prima linie a frontului, cu sau fără arme. Din fericire războiul n-a mai durat mult, deși nu părea că va fi așa.

După ce adventiștii au fost recunoscuți ca necombatant de guvernul S.U.A., conducătorii bisericii s-au grăbit să pregătească documente pe care cei chemați în armată să le poată folosi pentru a-și dovedi statutul de necombatant la nivel local, cu prilejul încorporării. Au fost editate două broșuri, una de 27 de pagini, care era o compilație de extrase din publicațiile adventiste privind poziția bisericii față de război, iar cealaltă, de 19 pagini, în care era prezentată concepția adventistă privitoare la purtarea armelor, așa cum a fost prezentată guvernatorilor diferitelor state și guvernului federal al SUA, conținând și o parte din legea serviciului militar obligatoriu.

Cu aceste documente, un adventist putea alege între serviciul militar necombatant și plata unei sume de 300 de dolari pentru a fi scutit de armată. La nivel local, au fost totuși probleme determinate fie de neînțelegerea drepturilor din partea celor ce urmau să fie înrolați, fie datorită lipsei de bunăvoință sau înțelegere din partea comisiilor de înrolare sau din partea comandanților. Totuși, faptul că adventiștii erau acum pe deplin recunoscuți ca necombatant constituia un succes remarcabil.

Este demn de remarcat faptul că Sabatul din 27 au-

gust 1864, înainte cu două zile de intervenția făcută la guvernul Statelor Unite, a fost un Sabat de post și rugăciune pentru încetarea războiului, eliberarea sclavilor și pentru ca Domnul să înzestreze pe poporul Său cu înțelepciune și umilință pentru a ști cum să acționeze cu privire la problema încorporării și față de evenimentele care îi amenințau.

Cu toate greșelile comise și prezența în rândurile adventiștilor de ziua a șaptea a unor extremiști de un fel sau altul, care creau confuzii și încurcături, Dumnezeu S-a aplecat asupra poporului Său și i-a ascultat rugăciunea.

Când, la începutul anului 1865, președintele Lincoln a ordonat să fie înrolați în armată încă 300.000 de militari, conducătorii bisericii adventiste au fost tulburați. Vestea înrolării nu era de bun augur pentru necombatant. Taxele de scutire pentru toți adventiștii care puteau fi chemați în armată constituiau o adevărată problemă. Și, dacă războiul s-ar fi prelungit, pericolul de a nu mai fi tratați cu înțelegerea și respectul de până acum devenea tot mai mare.

În această situație, ei au apelat din nou la Dumnezeu cu ardoare. Al doilea Sabat din februarie 1865 a fost declarat zi de post și rugăciune, iar primele patru zile din martie au fost consacrate pentru rugăciuni stăruitoare și consacrare pentru o îmbunătățire a situației. Credincioșii erau îndemnați să folosească în aceste zile cât mai mult timp în meditație și rugăciune și să întrebuințeze o dietă cât mai simplă.

Apelul conducerii n-a rămas fără ecou. Zilele destinate au devenit adevărate ocazii de redesteptare spirituală. După șase săptămâni, războiul s-a terminat în mod surprinzător. Generalul Lee, comandantul forțelor secesioniste, a

capitulat la 9 aprilie, la Appomattox (Virginia), după ce președintele Abraham Lincoln la 4 martie, declarase în mod deschis că războiul fusese un rezultat al crimei sclaviei.

Împreună cu națiunea americană și mai mult decât ceilalți, adventiștii se bucurau de încheierea războiului, considerând-o ca fiind un răspuns direct la rugăciune, un rezultat al mărturisirii păcatelor, al pocăinței și consacrării față de Dumnezeu.

În timpul ultimelor luni ale războiului, mulți adventiști care s-au înrolat în mod voluntar în serviciul militar combatant au fost excluși din biserică. E foarte probabil că reprezentanții bisericii hotărâseră să acționeze astfel pentru ca statutul de necombatant, la care aderase majoritatea membrilor bisericii, să nu fie pus la îndoială de oficialitățile guvernamentale, care aflaseră că unii adventiști s-au înrolat în serviciul militar combatant. (Vezi *Light Bearers to the Remnant*, pag. 98-101).

Astfel, într-o vreme deosebit de zbucimată, biserica adventistă și-a găsit drumul în ce privește poziția față de serviciul militar, fără să dispună de un model anterior. Vechea teocrație nu le putea oferi un model cu totul aplicabil situației lor.

Totuși, Dumnezeu nu le-a clarificat în totul calea de urmat. Ultima intervenție a servei Domnului cu privire la acest subiect a fost făcută în ianuarie 1863, înainte de promulgarea legii cu privire la serviciul militar obligatoriu. Dar chiar și această neintervenție poate fi în planul divin. Căci, în timp ce avem principii eterne și universale, aplicarea acestora în diferite locuri, timpuri și împrejurări cere o conducere permanentă din partea lui Dumnezeu.

(Va urma)

Dr. Paul Gheorghe/medic misionar în Camerun

Curierul adventist: De câtă vreme lucrați în străinătate?

Dr. Paul Gheorghe: Din februarie 1987.

Unde au fost petrecuți anii aceștia?

Am lucrat tot timpul acesta în Camerun, 5 ani în extrema de nord a Camerunului, aproape de Sahara, iar din 1991 lucrez în pădurea tropicală, în estul Camerunului.

Pe toți cei din țară ne interesează ce fel de activitate desfășurați acolo și ce raport există între misiune și medicină?

Îmi este greu să fac o proporție aritmetică între acestea două, dar sigur că fiecare zi reprezintă o înbinare foarte strânsă între medicină și evanghelie. Fiecare zi de lucru începe cu un serviciu de cult, la care participă atât lucrătorii cât și bolnavii. În aceste ocazii, bolnavii care au probleme deosebite solicită să ne rugăm pentru ei, și aceasta diferent de religia pe care o au. De asemenea, îmbinarea dintre medicină și evanghelie continuă cu faptul că fiecare intervenție chirurgicală începe cu o rugăciune; apoi ea mai înseamnă lucrarea de evanghelizare în rândul bolnavilor - am totdeauna pe biroul meu mici reviste și cărți pe care li le ofer. Anul trecut, de exemplu, am distribuit Biblii printre musulmani. Aproximativ 50 dintre ei au primit Biblii, iar dintre cei care nu primiseră, destul de mulți au venit și m-au întrebat: „De ce prietenului meu i-ai dat, și mie nu?” Am fost foarte surprins de succesul pe care l-a avut această lucrare în rândul bolnavilor. Pentru activitatea de Sabat sunt prezbiteri regionali, deci am același câmp de activitate ca și pastorul - aproape 5000 de membri - și sunt chemat să aduc la îndeplinire activitățile de fiecare zi ale bisericii, deoarece lucrăm într-un teritoriu în care adventiștii sunt foarte bine reprezentați. Fiecare sat are biserica lui, iar orașul în care lucrăm are nu mai puțin de nouă biserici.

Ne crește inima să auzim lucrurile acestea. România începe din nou să trimită misionari și nu doar să primească, iar fratele Paul Gheorghe este un deschizător de drum. Sperăm ca alții și alții să vă urmeze cât mai curând. În ce măsură spiritul românesc și experiențele din țară au constituit un avantaj sau un handicap pentru situațiile prin care ați trecut?

Am avut ocazia să vorbesc cu foarte multe persoane care răspund pe plan local sau național de lucrarea bisericii din Camerun și am fost surprins să văd că toți au o foarte bună părere despre cei care vin din fostele țări socialiste. În mod special, cei din Diviziunea Africa-Oceanul Indian au o foarte bună părere despre români și sunt oricând dispuși să mai primească și alții. Cu siguranță că ceea ce am trăit în România ne-a ajutat să ne descurcăm și în condiții mai puțin prielnice. Bineînțeles că problemele au fost altele, dar soluțiile au rămas aceleași. Să mergi la un birou pe care tot timpul îl găsești în-cuiat, să ți se interzică exact acțiunea pe care o dorești, să lucrezi cu oameni care au mijloace financiare foarte modeste și care de

multe ori sunt la limita sărăciei absolute, să reușești a face cu ei și pentru ei un minimum de lucruri acceptabile, să clădești pe un câmp gol, așa cum s-a întâmplat în 1990 când am început construirea spitalului pe un teren pe care nu existase înainte nici o casă...

Pentru aceasta biserica ne-a închiriat o casă, în primele două săptămâni, dar în ea nu exista nici un fel de mobilă, așa că am dormit pe jos, pe o saltea pe care am avut inspirația să o cumpărăm înainte de a pleca. Acestea au fost câteva dintre problemele de la început. Apoi a trebuit să lucrăm în lipsă de mijloace și de oameni calificați. De exemplu, atunci când am ajuns să punem faianța pe pereți și gresia jos, i-am întrebat pe localnici dacă știu să facă așa ceva. Ei mi-au răspuns: „Nu, nu am mai lucrat, dar o să încercăm. Este vreo problemă?” Desigur că pentru mine aceasta era o problemă, deoarece materialele costaseră foarte mult, așa că a trebuit să aduc pe cineva care știa să lucreze, și l-am adus de la 1500 de km. Deci dificultățile au fost foarte multe și diverse, dar experiențele din România ne-au ajutat să le facem față. Am constatat întot-

15-20 persoane primesc trimestrial botezul la Koza

deuna că atunci când omenește nu exista nici o soluție, Dumnezeu ne trimitea o rezolvare mai minunată decât puteam aștepta sau cere.

Care este cea mai prețioasă moștenire pe care o purtați acolo din adventismul din România?

Am fost obligat să constat, încă din primele zile ale șederii mele în Africa, faptul că viața spirituală pe care o trăisem în România ne lipsea. În primul rând serviciul divin se desfășura numai dimineața și era uneori foarte scurt - e drept, poate din cauza căldurii. Apoi am fost foarte mirați când am văzut că la Cina Domnului nu se folosea must de struguri, ci un ceai roșiatic care semăna doar pe departe cu ceea ce știam noi, iar pâinea era făcută într-o manieră foarte diferită de cea cu care ne obișnuiserăm. Pentru acest motiv i-am cerut pastorului de acolo permisiunea de a ne ocupa noi de pregătirea pâinii și a mustului. Dânsul a fost încântat de propunere, iar la Cina următoare membrii au venit și ne-au spus că a fost o Cină deosebită și că cel mai mult le-a plăcut „prăjitura” pe care le-am dat-o - așa numeau ei pâinea pentru Cină, pentru că era preparată altfel decât au fost ei obișnuiți.

De fapt și în alte aspecte ale lucrării noi aveam puncte de vedere diferite. Acolo se formaseră, din cauza comodității și a lipsei de condiții, niște obiceiuri bazate pe compromis. Le-am explicat că aceasta nu este cea mai bună cale și de fiecare dată au fost bucuroși să accepte practicarea adventismului așa cum cere Dumnezeu.

Înțeleg că pe plan spiritual s-au înregistrat îmbunătățiri, dar în ceea ce privește stilul de viață și educația sanitară, localnicii au fost dispuși să facă schimbări?

Aș dori să vă vorbesc despre cea mai frapantă schimbare pe care am întâlnit-o. În prima sâmbătă petrecută sub cele 40° C desigur că mi-a fost foarte greu să fac nod cravatei și să merg la adunare. Dar mi-am zis că așa se cade. Când am ajuns la adunare, membrii de acolo și chiar și cei cu care venisem m-au privit destul de ciudat. Dar am continuat să mă îmbrac la fel Sabat de Sabat, până când, într-un Sabat, ceilalți mi-au spus că, de fapt, ce fac eu e foarte bine. Din cauza

Gubernatorul provinciei în vizită pe șantierul spitalului

căldurii, fiecare obișnuia să vină îmbrăcat într-o ținută destul de lejeră. Dar, la câteva săptămâni, pastorul a strâns comitetul și au hotărât ca în Sabat să se poarte cravată. Unii dintre ei nu aveau așa ceva și pentru aceasta au ales pe un membru al bisericii să meargă în Nigeria și să cumpere cravate la un preț foarte convenabil. Deci problema s-a rezolvat și fiecare a înțeles că ținuta de Sabat trebuia să fie alta decât cea din cursul săptămânii.

O altă schimbare foarte interesantă ține de statutul femeii în societatea de acolo. În zilele de sărbătoare națională, i-am invitat pe toți lucrătorii să vină pentru a lua masa împreună. În primul rând le-am spus că nu-i primesc dacă nu vin cu soțiile lor. Au fost mirați, dar s-au conformat. Însă am observat că, atunci când s-au așezat la masă, bărbații stăteau într-o parte și femeile în cealaltă. Atunci le-am spus că nu putem lua masa până când nu va sta fiecare lângă soția lui. După câțiva ani, timp în care au urmat noul obicei, unul dintre ei a venit la mine și mi-a mulțumit că le invitase pe soțiile lor să se deprimă să facă față în societate, să mănânce într-un cadru public și să stea lângă soții lor, lucruri cu care nu fuseseră obișnuite.

Am mai constatat și alte schimbări în stilul de viață. De exemplu, am mai fost nevoit să le spun că, datorită condițiilor economice din ultima vreme, trebuie să muncim mai mult. Au acceptat, au lucrat cât au putut de mult, iar la sfârșitul

anului am constatat că ne-au mai rămas niște bani în bancă. Am hotărât ca acești bani să-i împărțim, apoi am făcut o listă de necesități și fiecare a spus ce dorește să-și cumpere. Unul a dorit o bicicletă, altul un frigider, altul a spus că vrea să-și repare casa și fiecare a folosit banii într-un mod util pentru familia lui.

Vi s-a întâmplat vreodată să vă gândiți că ar fi fost mai bine să urmați alt drum, să aveți alte condiții de trai, poațe o temperatură de nu chiar 40° C sau aer condiționat, de exemplu?

La această întrebare vă voi răspunde fără nici un fel de dubiu. Oricum, aș vrea să știți că am aer condiționat atât în locuință, cât și în sala de operații. Condițiile de viață ni le facem noi așa cum vrem, ceea ce înseamnă că biroul meu este îmbrăcat în lemn exotic și trăiesc în condiții absolut onorabile. Dar sigur că nu la aceasta vă refereați. Trebuie să vă spun că nu am regretat niciodată alegerea făcută și că nu aș schimba pentru nimic situația aceasta cu alta la care probabil vă referiți. Desigur că îmi petrec cu plăcere concediul în alte zone frumoase și cu o climă bună, dar pentru noi „acasă” este acolo unde bolnavii ne așteaptă, unde membrii bisericii ne așteaptă, acolo unde se află lucrarea și locul pe care Dumnezeu ni le-a încredințat.

Vă mulțumim. Avem un deschizător de drum în Africa și îl așteptăm pe următorii.

Utrecht, iulie 1995

Sotie de pastor la Sarajevo

Milena Brechelmacher este soția pastorului bisericii adventiste din Sarajevo. Ei s-au cunoscut pe când studiau la Seminarul Teologic din Rakovica și au două fiice în vârstă de 22, respectiv 20 de ani. Și-au început lucrarea la Zagreb, în 1971. Din 1980 până în 1983, au lucrat la Sarajevo. Pe vremea comuniștilor, pastorul Ivan Brechelmacher a realizat cu mult curaj unele proiecte novatoare pentru evanghelizare.

Articolul se bazează pe discuția pe care Milena a avut-o cu Sharon Cress, coordonatoarea Asociației soțiilor de pastori, Conferința Generală, în timpul unei întâlniri de două ore la Budapesta.

Cum am ajuns la Sarajevo

În aprilie 1994, când Ivan era pastor în Sisak, i s-a cerut să meargă la Sarajevo să boteze câțiva nou convertiți. El a văzut că oamenii aveau atât de mare nevoie de ajutorul său, încât a rămas acolo până în iunie. În aceste două luni, am lucrat eu ca pastor și am predicat în biserica noastră. Încercam să iau legătura cu el pentru a primi instrucțiuni despre ce dorea să fac în comunitate, așa încât programele ei să continue, dar mijloacele de comunicare erau foarte puține și nesigure. El a socotit că împrejurările erau de așa natură, încât era foarte mare nevoie de el la Sarajevo și nu putea să plece.

După două luni, am hotărât să mă alătur lui. Nu mi s-a permis să intru în zonă ori să merg undeva în apropierea orașului, dar eram hotărâtă să mă alătur soțului meu la Sarajevo. Nu părea să fie nici o cale de a intra în zonă. În cele din urmă, am avut o idee. Am organizat un transport umanitar de patru camioane pline cu legume și fructe pentru oamenii din Sarajevo. Am condus eu acest convoi peste Mun-

Sharon Cress

tele Igman și am reușit să ajung la periferia orașului Sarajevo. Timp de nouă zile am fost opriți acolo. Erau atât de multe bariere! Când, în sfârșit, ni s-a permis să intrăm în oraș, toate fructele și legumele erau alterate.

Când am intrat în oraș, am început să plâng. Nu-mi văzusem soțul de două luni și nu mai recunoșteam frumosul oraș în care lucraserăm înainte în pastorație. Totul era distrus de proiectile și bombe. Erau cioburi de sticlă împrăștiate. Peste tot erau cărămizi sparte și gunoi. Orașul era asediat și nimeni nu putea intra sau ieși. Mi-am amintit cum arăta orașul când s-au ținut în el Jocurile olimpice din 1984. Se primiseră subvenții pentru a fi înfrumusețat și a fost numit "orașul cu suflul", fiindcă toți cei care au mers acolo au păstrat în suflul o parte din el. Nu-mi venea să cred că acest frumos loc fusese distrus.

Biserica noastră din Sarajevo

Biserica din Sarajevo pe care o păstorim, Ivan și cu mine, are 134 de membri. Numărul de membri rămâne cam același tot timpul, pentru că, pe măsură ce unii din ei reușesc să fugă și să se refugieze, alții sunt botezați. Acești adventiști sunt sârbi, croați și musulmani și toți se iubesc unul pe altul, cântă și se roagă împreună și dovedesc cu adevărat că în Isus toți au aceeași soartă.

Uneori, în timpul serviciilor divine, cântăm din ce în ce mai tare, încercând să acoperim zgomotul proiectilelor și bombelor care cad. Biserica noastră e totdeauna arhiplină în timpul programului și se stă la rând pentru intrare. Serviciile divine se țin de două ori.

Biserica noastră n-a fost bombardată niciodată, iar oamenii din Sarajevo cred că Dumnezeu o protejează într-un mod deosebit. Ei se simt în siguranță dacă pot să intre în biserica adventistă. Mulți vin pentru a se adăposti.

Membrii bisericii m-au primit ca pe un înger din cer, fiindcă știu că eu nu sunt acolo pentru că soțul meu a fost „numit” să fie acolo. Acești membri știu că suntem împreună cu ei pentru că noi am ales să venim acolo și să-i slujim. Ei ar dori să fugă, să plece. Ivan și cu mine ne-am oferit voluntar să venim și să rămânem.

Viața în Sarajevo

Singurul mod prin care se poate intra și ieși din Sarajevo este acela de a trece printr-un tunel aflat la aeroport și prin care alimentele și obiectele de primă necesitate pot fi duse în spate. ADRA-Cehia a donat zahăr și ulei, așa că acum avem câte puțin din acestea, însă lapte praf nu avem de mai mult de un an. Uneori, sunt fructe și legume la piață, dar atât de scumpe, încât nu ne putem permite să le cumpărăm.

Apă e totuși cea mai mare problemă. ADRA a luat măsuri ca să avem apă câte o jumătate de oră zilnic în partea de oraș în care se află biserica. Dar acum nu mai avem nici atâtă. Trebuie să mergem la fântână și să încercăm să scoatem apă. Este foarte primejdios. Putem obține ceva apă industrială pe care o putem folosi doar pentru baie și spălat. Această apă este atât de poluată, încât nu poate fi epurată ca să devină potabilă. Fântâna de unde membrii bisericii încearcă să obțină apă este la periferia orașului, așa că ei încercau să aștepte... „momente de siguranță”. Dar acum merg oricând, fiindcă nu mai există momente de siguranță. Luna trecută,

o tânără care studia împreună cu noi, și era prietenă cu membrii bisericii, a fost ucisă când mergea la fântână.

Viața mea personală

Viața e aspră pentru soția pastorului și pentru surorile din biserică din Sarajevo. Eu nu am lucruri de primă necesitate pe care le au cele mai multe femei - șampon, săpun, articole personale. Nu avem ciorapi și este foarte rar privilegiul de a avea lenjerie nouă. Odată, când am putut să plec din oraș, am adus două cutii cu lenjerie nouă pentru surorile din biserică. N-au mai putut de bucurie. Îmi este greu să fiu mereu îngrijită și atrăgătoare.

În mijlocul haosului acestui lung asediu, cred că a încerca să fiu mereu curată și să practici o bună igienă este important pentru o bună atitudine mintală. Un simptom al deprimării este lipsa igienei personale și a îngrijirii de sine. Aceasta rămâne permanent o provocare, atâta timp cât nu avem decât puțină apă și puține articole absolut necesare. Cred că acest lucru este important pentru toate surorile din Sarajevo, de aceea le încurajez să-și aranjeze părul și să se îngrijească bine. Nu trebuie să uite niciodată că sunt femei făcute după chipul lui Dumnezeu.

Îmi amintesc de acea soră în vârstă de 83 de ani, care gătește zilnic pentru cei 20 de lucrători de la ADRA și le este în general ca o mamă. Într-o zi, stătea într-un colț și își pilea și rotunjea unghiile, așa încât să arate frumos.

Mobila din apartamentul meu este o colecție de vechituri, donate și adunate de la cei care au reușit să plece. Iarna este foarte grea pentru noi, fiindcă nu este electricitate și căldură. Ne încălzim arzând lemne sau orice lucru care arde. Mulți fac o sobă dintr-o oală veche, perforată lateral și deasupra, folosind-o pentru gătit și încălzit.

O binecuvântare deosebită

Cu ocazia ultimului Crăciun am avut o surpriză nemaipomenită când cele două fiice ale mele au venit în oraș pe neașteptate, pentru că

doreau să fim împreună în zilele libere. Nu ne spusese că aveau de gând să facă această călătorie primejdioasă. Ne-au adus niște sacoșe imense pline cu fructe, pe care le-au dus în spate. Când au ajuns la marginea orașului au fost ținute în ger timp de 12 ore, încercând să intre în tunel. Erau hotărâte ca de Crăciun să fim împreună, să avem fructe și să ajungă cu ele intacte. Dumnezeu le-a protejat în acest drum primejdios.

Drumul înapoi

De mai multe ori am fost întrebată de ce stau în Sarajevo. Am întâlnit pe câțiva care mi-au spus că o singură dată s-ar duce la Sarajevo, dar că s-ar bucura atât de mult dacă ar reuși să plece în siguranță, încât niciodată nu s-ar mai întoarce. Ei voiau să știe de ce Ivan și cu mine mergem să lucrăm acolo. Eu le spun că facem aceasta deoarece vedem oameni reali, cu nevoi reale. Viața membrilor bisericii depinde de ajutorul meu. Eu nu mă gândesc tot timpul la primejdii, ci doar lucrez. Le spun mereu oamenilor: „Noi nu suntem trimiși, am venit aici în mod voluntar. Ne încredem în Dumnezeu și în protecția Sa”. Pentru mine rugăciunea este foarte importantă. Dumnezeu mi-a salvat viața de multe ori.

Peste câteva zile voi părăsi Budapesta și mă voi întoarce la Sarajevo. Este un drum greu.

Vom călători o zi întreagă și o noapte ca să ajungem la Zagreb. Acolo ne întâlnim cu microbuzul ADRA și apoi vom merge între șase și zece ore până la Metkovic. Acesta este un drum sigur, dar condițiile diferă atât de mult, încât niciodată nu știm cât timp va lua călătoria. Vom merge apoi pe un alt drum prin Mostar, care este în Bosnia-Herțegovina și controlat de croați. Apoi, vom trece în Bosnia controlată de musulmani. Granița între aceste două popoare totdeauna se trece foarte greu. De acolo mai avem cam 50 de km până la Sarajevo. În mod normal, acest drum ar dura 30 de minute, dar primejdiile sunt din ce în ce mai mari. Trebuie să trecem Mun-

tele Igman. Singurul drum spre oraș e sub control musulman. Munții de ambele părți sunt controlați de tabere opuse. Apoi, pe ultimii 10 km, primejdiile devin și mai mari. Putem să fim văzuți cu ușurință și să fim luați ca țintă de către ambele părți, care pot crede că suntem din partea adversă. Putem fi detectați și noaptea, prin infraroșu. După ce ieșim din această zonă, ajungem la Hrasnica, unde raportăm oficialităților militare.

Aici este locul unde trebuie să trecem prin tunel ca să intrăm în oraș. Tunelul este în zona aeroportului și are doar 1 metru înălțime și 60 sau 70 cm lărgime. Trebuie să merg aproape ghemuită tot timpul. Tunelul este murdar și plin de noroi. Când ies la celălalt capăt, sunt și eu la fel. Tot ce ducem în oraș, trebuie să fie dus prin acest tunel și legat de spatele nostru.

În tunel este o linie cu un scaun rulant special, folosit de președinte. O dată, oficialitățile mi-au permis să merg cu acest scaun, cu tot bagajul în spate, împinsă de Ivan. Aceasta m-a făcut să mă simt foarte importantă!

Pe scurt

Când au început prima dată ostilitățile, am primit multe provizii alimentare și medicamente în acele împrejurări critice. Acum se pare că războiul s-a învechit și mulți au uitat de el. Ajutorul nu mai vine cu regularitate și viața este acum mai grea decât oricând. Mulți sunt obosiți și la capătul puterilor. Unii au uitat de Sarajevo, pentru că știrile transmit acum reportaje din alte zone. Știm însă că Dumnezeu nu ne-a uitat nici pe noi, nici pe membrii bisericii din Sarajevo.

Cel mai important lucru pe care alte soții de pastori sau alte surori îl pot face pentru mine este să-și amintească de mine când se roagă Tatălui nostru din cer. El are totdeauna bogate rezerve de dragoste și protecție pentru mine! Vă rog să vă rugați pentru Ivan și pentru mine și pentru scumpul nostru membru din Sarajevo.

Revista internațională a soțiilor de pastori, trim. IV, 1995